

ചെറുകഥ

വാല്യം 1.

1950

പൊതുവരി
KOTTAYAM-3

വക്കം 4

പ്രവർത്തകൻ

അതിനെക്കുറിച്ച് ആരും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അതിവേഗത്തിൽ ആലോചിക്കാനുള്ളത്? അയാൾ അവിടെയാണു കാമശിക്ഷണമ്. അയാൾക്കും ആ വീട്ടു കാക്കും അതിലൊരു വിഷമവുമില്ല. പിന്നെ നാട്ടുകാ ക്കെന്താണു്? എന്തുപറയാൻ?

വിപ്രാൻ ശങ്കരൻകുറുപ്പായി

ആ കഥാമത്തിൽ ഇന്ന് 'സുന്ദര'ത്തിനെ എല്ലാവർക്കും അറിയാം. ആളുകളായിട്ടു അയാൾ അത്ര ഒട്ടിച്ചെന്തപോയി.

ആ പെരുമാറ്റത്തിന് അന്തരമൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ആ ശരീരപ്രകൃതിക്ക് കൊകർഷണീയതയുണ്ട് നന്മത്തിലൊരാളും; നോട്ടത്തിനൊരു തീർപ്പ്; ചിലിയിലൊരു മാസ്മരശക്തി. ഇങ്ങിനെ തീർന്നു ആ വിശേഷണങ്ങൾ.

നീണ്ടമെലിഞ്ഞു ചുരുളൻ തലമുടിയും കഴിഞ്ഞില്ലാത്ത മുഴക്കത്തുൻ ഷർട്ടുമായി ഒരാൾ ആ ഇടനാട്ടിൽ കാണാറുണ്ടങ്കിൽ അതു 'സുന്ദര'മാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് ആർക്കും സംശയമില്ല.

ആരും എവിടത്തുകാരനാണെന്നും എന്താണുജാതിയെന്നും മതമെന്നും ഒന്നും ആരും ഇരയിടെ അന്വേഷിക്കാറില്ല.

നാട്ടുകാർ വളൻപോയി. ജാതിമതവിന്തകൾക്കു തീതരായിപ്പോയി! 'മാനരിസം' 'എററിച്ചേറ' എന്ന് വിവരമെന്തെല്ലാംപേരിൽ ഒരാളുടെ ഉദ്യോഗം, ശമ്പളം നാട്ട്, വീട്, പേര് മുതലായവ ചോദിക്കുന്നതുപോലും മയ്യാടുകുറവാണല്ലോ.

അങ്ങിനെ സുന്ദരത്തിന്റെ മുഴുവൻ മേൽവിലാസവും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ഒന്നുണ്ടു കൊല്ലത്തെപ്പഴക്കംകൊണ്ട് നാട്ടിൽ അയാളെ ആളുകൾക്കറിയാം.

"ആരും കണ്ണുക്കാരനാണ്. മിടുമിടക്കൻ....."

ഒരു വയസ്സൻ മറുക്കാൻപൊതിയഴിച്ച അടയ്ക്കാ നറുക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ ചായക്കടയിലിരുന്ന്പറഞ്ഞു.

ചുട്ടുള്ള ചായ ഗ്ലാസ് ചുണ്ടത്തുതിന്നെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരു മുരിക്കുച്ചുവടക്കാരൻ മറുപടി പറയുകയാണ്:-

"എന്തായാലും ആരും കണ്ടുപുളിയൊന്നപല്ല..."

"എന്തേ?... .." വയസ്സൻ ചോദിച്ചു.

"എന്താണോ?... .."

"ആം വല്ലോണ്ടായോ..... നീ എന്താ അതുപറയാൻ?... .."

"അതു പറയാനോ?... ..ഇന്നാളാ ഏതെങ്കിലൊരു കണ്ടുമുട്ടിപ്പൊ ഒരു എടുപത്താളു അയാളുടെ പൊറോ

പോണുകളു. തന്നെല്ല, മഹാസമർത്ഥനാണല്ലോ! എല്ലാ വരും അയാൾ പരേണമാതിരിക്കേക്കുന്നുണ്ട്. അതാണു മിടക്സ്.....”

“അതു അയാളുടെ മിടക്സല്ല നാട്ടുകരുടെ കൊള്ള രായ്കയാണു്. ഏവിടന്നോവന്ന ഒരുവൻ—ഒരുമേൽ വിലാസവുമില്ലാത്തൊരുവൻ വന്നു അതുമിതും പറഞ്ഞാൽ ആ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളാൻ നാട്ടുകാർ തിന്നാ ലൊ?... ”

“എന്തായാലും സുന്ദരത്തിനതിനൊക്കെ ഒരു മിട ക്കുണ്ട്.”

ഇങ്ങിനെ പല മുഖകളിലും കോണുകളിലും അഭി

— † ചെറുകഥ † —

കേരളത്തിലെ എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും സകല ഇന്ത്യൻ പട്ടണങ്ങളിലും, സിംഗപ്പൂർ, സിലോൺ, പെർഷ്യാ, ഇറാൻ, ബർമ്മ മുതലായ വിദേശങ്ങളിലും പ്രവൃദ്ധപ്രവാകമുള്ള ഈ മാസിക പരസ്യത്തിനു പാറിയ പ്രസിദ്ധീകരണമാകുന്നു.

പരസ്യക്കൂലി

മുഴുവൻപേജ്	15 ക.
അരപേജ്	8 ക.
കാൽപേജ്	5 ക.
കവർ താലാംപേജ്	30 ക.
കുളർപരസ്യം പേജിന്	20 ക.

സ്ഥിരപരസ്യങ്ങൾക്കു് ഏഴുതിയോലിക്കുക.

മാനേജർ.

പ്രായങ്ങൾ മുള്ളു പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ ചെറുപ്പക്കാർക്കെ എന്തിനോക്കറെപ്പേർ വകവെച്ചു പോന്നു. ആ മിട്ടുപോന്നു. അതാണു അയാളുടെ മിട്ടുക്ക്.

പക്ഷെ ഒരു ശരിയാണ്. അയാൾ ആ കൊച്ചു വീട്ടിലാണു് താമസിക്കുന്നതു്. അവിടെ ഭരമയും മകനും അവന്നൊരു സഹോദരിയും മാത്രമേയുള്ളൂ.

ആ വീട്ടിൽ എങ്ങിനെ താമസം തുടങ്ങാൻ സാധിച്ചെന്നോ അവരായിട്ടു് എന്തു ബന്ധമാണുള്ളതെന്നോ ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂട. ഇന്നയാൾ അവിടെ ഒരു ഗമായിത്തീൻ. ആ വീട്ടുകാരുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ അയാളിലും, അയാളുടെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും ആ വീട്ടുകാരുടെ കൈമത്തിലും ആഗമനമായിക്കഴിയുകയാണു്. അതങ്ങിനെ ഒരു പരമാർത്ഥമായിത്തീൻ.

ഫലസമൃദ്ധമായ ഒരു തൊടിയും പറമ്പും. നല്ല പോലെ പണിയെടുത്താൽ കറച്ചു നെല്ലിനുള്ള ഒരു കൊച്ചുവയൽ. തീൻ-ആ വീട്ടുകാർ കഗ്രാമസ്വസ്ഥതയിൽ ഒരു ബഹുവുമില്ലാതെ കഴിയുകയാണു്.

അപ്പു, സുശീല-ഇതാണു രണ്ടു മക്കളുടെ പേരു്. അപ്പുവിന്റെ പഠിപ്പത്തിൻ്റെ അവൻ കൂടിയും കാലവുമായി കടുംബം നോക്കുകയാണു്. സുശീല ഒരു താഴ്ന്ന സ്ഥിതി പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി. തിവർത്തിയുണ്ടായിട്ടല്ല. എങ്കിലും ആ അമ്മയുടേയും മകന്റെയും പൊന്നണിഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകൾ ഏതോ സ്വപ്നസേയത്തിന്റെ കോണിപ്പടി പണിയുകയാണു്; അവളുടെ പഠിപ്പുകൊണ്ടുവരുദ്ദേശിക്കുന്നതു് അതാണു്.

ഏതായാലും പേരുപോലെതന്നെ ശീലം. അതിതൊത്ത മിട്ടുക്കും. അങ്ങനെ സുശീല ഒരുതും അഞ്ചും പതിന്നാലു വയസ്സിൽ പഠിക്കേണ്ട ക്ലാസിൽ സമർത്ഥമായി പഠിക്കുകയാണു്.

അവരും പാട്ടിനുള്ള മിടുക്ക്; അതിനുള്ള അനുഗ്രഹമായ വാസനാഭവേദം; അതു അയൽപക്കക്കാർ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടു്. ഗ്രാമീണഗാനങ്ങൾ അത്രമാത്രം ആ അന്തരീക്ഷത്തെ കോറുമയിർ കൊള്ളിക്കാറുണ്ടു്.

സുന്ദരമേന്ദൻ സഹവാസത്താൽ ഇന്നവർ ഒരു പടികൂടിക്കൂടുന്നു. പുതിയപുതിയ ദേശീയഗാനങ്ങൾ, അല്ല സമഗ്രഗാനങ്ങൾ ആ കളകണ്ഠത്തിൽനിന്നു അലച്ചുലച്ചു ആ മുറുപൊടിയെയ്യു തിരയടിക്കുന്നതു മിക്ക സന്ധ്യാസമയങ്ങളിലും കേൾക്കാം.

പലപ്പോഴും വഴിപോക്കുതൊട്ടു കേട്ടുനിന്നുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കൊച്ചുവീട്ടിന്നു ഇത്രമാത്രം ആവേശമുണ്ടോ? ഒരു കഗ്രാമകന്യകക്കു് ഇത്ര സമരമേന്മയുണ്ടോ?

ആളുകൾക്കു് സിരകൾ തുള്ളി, മകനും തിളച്ചു് ഉത്തമാനവീശ്യമായ് അർത്ഥം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

— ചെറുകഥ —

വാർഷിക വരിസംഖ്യ

അഞ്ചലിൽ	3—0—0
പോസ്റ്റിൽ	3—8—0
വിദേശം	4—0—0

ഒറ്റപ്രതി ½ ണ. സിലോണിൽ ഒറ്റപ്രതി വില 30 ശതം.

കൊണ്ടുതന്നെ വരിസംഖ്യ കുന്നായി അയയ്ക്കുന്ന വായനശാലകൾക്കു് ഒരു രൂപാ സൗജന്യം അനുവദിക്കുന്നതാണു്.

മാനേജർ

അതെ, അതെല്ലാം സുന്ദരത്തിന്റെ ഭ്രമയിനിക്കാണ്. അവന്റെ വ്യക്തിത്വം അവിടങ്ങളിൽ പുതിയ പരിമളം പരത്തുകയാണ്.

“ഈ പാട്ടെല്ലാം ആരെഴുതിയതാണ്?.....”

ഒരു ദിവസം സുശീലയുടെ ഒരു ചോദ്യം.

“വളരെ തെക്കത്തുള്ള ഒരു ഗായകൻ.....”

സുന്ദരേട്ടൻ സുശീലയുടെ ചോദ്യം അത്ര വക്രവൃത്തം പറഞ്ഞു.

“ആ ഗായകന് പേരില്ലേ?”

“പേരിറങ്ങിപ്പോയവനാണ്? അപ്പം തിന്നാൽ പോരേ? കഴിയെണ്ണുന്നതെന്തിനാണ്?”

“സുന്ദരേട്ടനിയ്യപോലെ ഒന്നെഴുതിക്കൂടെ?.....” ചിരിച്ചുകൊണ്ടൊരു ചോദ്യം.

“എഴുതാൻ ചില പ്രത്യേക കഴിവൊക്കെ വേണം സുശീലേ. ഞങ്ങളൊക്കെ പാവങ്ങളല്ലേ?.....!.....”

“ഇതെഴുതിയ ആൾ പണക്കാരനാണോ?.....”

“പാവങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞത് ആശയപരമായ പാപ്പരത്തതെന്താണ്?.... ”

“ഓഹോ! എനിക്കതൊന്നുമറിഞ്ഞുടേ.....”

അവൾ തോറു പിന്മാറി. അങ്ങിനെ സുന്ദരം ആവകക്കാലങ്ങൾ തെളിവും മികവുമുള്ള വിശദീകരണത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാറില്ല.

അയാളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണത്. അധികവും ആലോചന; വചിയ പ്ലാനിംഗ്; കൂടുതൽ ഏകാന്തത; ചിന്താപരത.

അധികവും സുന്ദരം പുറത്തെവിടെയെങ്കിലും സർക്കിട്ടിലായിരിക്കും.

നാട്ടുവൃത്തുള്ള കൃഷിക്കാരായും പണിക്കാരായും

യുക്തമെങ്കിലും പലതിന്നും വേണ്ടി അങ്ങിനെ ഓടിക്കടക്കും. അവരുടെ പ്രാഥമികവും അടിയന്തിരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒത്തുശുദ്ധനായിരിക്കുന്നതു കാണാം. പല ചെറുപ്പക്കാരും സുന്ദരത്തെ തെക്കുകിടത്തും. അവരുടെ പുറകെ പോയി ഓരും പകലുയില്ലാതെ, കണ്ണിയും കാപ്പിയുമില്ലാതെ വല്ല പാതിരാതേക്കത്തും ക്ഷീണിച്ചവശനായി ആ കൊച്ചുവീട്ടിൽ വന്നു കയറും. അതൊക്കെയാണു പതിവ്.

ആ മലയോരങ്ങളിൽ ധാരാളം ഭൂമി കൃഷിക്കാർക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭക്ഷ്യവൽക്കവിൻറ പേരിൽ സർക്കാരിൻറ വിധപുതിയ പദ്ധതികൾ അവിടങ്ങളിലും വന്നു വീണുതുടങ്ങി. ഫലസമൃദ്ധമായ പ്രദേശമാണത്ത്. അവിടെ മണ്ണിനൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. പൊന്നു വിളയിക്കാൻ പോന്നവയാണത്ത്. ഏല്പുറിയെ പണിയെടുക്കണമെന്നുള്ളത്. മലമ്പുറിയും മഞ്ഞും വകവെക്കുന്നത്; കാട്ടാതെയേയും കാട്ടുപന്നിയേയും പേടിക്കുന്നത്. വിശപ്പും ഓഹവും അടക്കാൻ ശീലിക്കണം; വെയിലും മഴയും കൊള്ളാൻ മടിക്കരുത്. എന്നിങ്ങനെ കേതം വിയർപ്പാക്കുന്ന യാത്രികമായ പരിശീലനങ്ങൾ

ഭാരതപ്രദീപം

(രാഷ്ട്രീയ ഗദ്യനാടകം)

270-ൽപരം പേജുകൾ — വില 1 രൂ. 8 അ.

അപേക്ഷിക്കുക:—

ബാപ്പുജി ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കൊല്ലം.

നടത്തിയാൽ ആ പ്രദേശം പാലും തേനും ഒഴുക്കാൻ കഴിയുന്ന—പൊന്നു വിളയിക്കാവുന്ന ഒരു കഗ്രാമകേരളമാണ്.

സുന്ദരത്തിന്റെ ചീർച്ചയ്ക്കു ശ്രദ്ധിക്കാത്തതിനാലാണ് ആ മലയോരത്തിൽ നാട്ടിലുള്ള അതവധി അപമാനശീലരായ പാവങ്ങളിൽപ്പെട്ട പാവങ്ങളായി.

സമകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു കൂട്ടുകൂടിസമ്പ്രദായം ആ മലയോരത്തിൽ രൂപമെടുത്തു. 500 ഏക്കർ ഭൂമി ഒരുമിച്ചു കൃഷിചെയ്യാവുന്ന സ്ഥലം അങ്ങിനെ ആ മലയോരത്തു തെളിഞ്ഞുവന്നു.

ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും പ്രത്യാശയും പ്രതീക്ഷയും അവിടെ പ്രകാശം പരത്തി. നാട്ടുകാരുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

പാവങ്ങളിൽ ആ കൂട്ടുകൂടിസമ്പ്രദായത്തെ മുക്തകണ്ഠം പുകഴ്ത്തി. മാതൃകാപരമായ ആ പദ്ധതിയെ പലരും വന്നു നോക്കിക്കണ്ടുപറിച്ചുപോയി. വലിയ പ്രസംഗങ്ങൾ അതിന്റെ മീതെ വന്നുവീണുതുടങ്ങി.

സുന്ദരത്തിന്റെ ശരീരം ഒന്നുകൂടിമെലിഞ്ഞു കൂടാമായി. ആ കണ്ണുകൾക്ക് ഒരു തീക്ഷ്ണതയും ചൈതന്യവും വരിച്ചു. അയാൾക്ക് ഉടുപ്പിലും നടപ്പിലും ശ്രദ്ധയില്ലാതായി.

മാസങ്ങൾ പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. ആ കഗ്രാമം സർക്കാരിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഒന്നാമതായി സ്ഥലംപിടിച്ചു. ലോറികൾ ധാരാളം വന്നുപോയുകൊണ്ടിരുന്നു. അവ നിറയെ കെട്ടുപൊന്തങ്ങൾ കയറി. അത്യസ്ഥാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന തിരക്കാണ്. ധാരാളം ജോലിക്കാർ—പട്ടിണിപ്പാമ്പുള്ളതായ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ അവിടെ

അര താവളമുറപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. പണിയെടുക്കാൻ സന്നദ്ധരായ അനവധി മരുന്നാട്ടുകാർ വേലയന്തപെടിച്ചു അവരിടങ്ങളിൽ വന്നുകൂടി. എന്തു ചെയ്യാം! ആളുകൾക്ക് നാട്ടിൽ വേലവേണ്ടേ? ജീവിക്കാനുള്ള - ശരീരം നിലനിറുത്താനുള്ള വല്ല ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വേണ്ടേ?

കൂമേണ ജോലിയില്ലാത്തവരും - ജോലിയുണ്ടായിട്ടും കൂലിയില്ലാത്തവരുമായ അനവധി ആളുകൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി. അവർക്കൊക്കെ സംഘടനയുണ്ടായി. അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ സംഘടനക്കുവേണ്ടി, അതിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നാട്ടുനീളെ യോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും മാറ്റൊറാലിക്കൊണ്ടു. ഇടത്തരക്കാരും സാധാരണക്കാരും ആയിരിക്കണമെന്നായി ആ സംരംഭങ്ങളിൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു.

ആ കഗ്രാമം ചൈതന്യപൂർണ്ണമായി. അവിടത്തെ മനുഷ്യർ കെതത്തിന്റേയും മാംസത്തിന്റേയും മൂടുമൂലവരെ നെ തെളിയിച്ചു.

സുന്ദരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനക്ഷമതയിൽ എല്ലാവരും സംതൃപ്തരായി. അതാളുടെ സംഘടനാബോധത്തെ

ജനകീയ യുഗം

ജനാധിപത്യ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വാദിക.

ഒറ്റ പ്രതി 2 ഞ.

ഏജൻസി ഇല്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ

ഏജൻസിനെ ആവശ്യമുണ്ട്.

എഴുതുക:—

മാനേജർ, "ജനകീയ യുഗം,"
ചാവറ South

യും സേവനസന്നദ്ധതയേയും നാട്ടുകാർ വകവെച്ചു.

ഈ സന്ദർഭത്തെ അറിയാത്തവർ ആ കലാമന്ത്രി ലില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ വെറും സ്വത്വമാണ്. അവിടത്തെ ഇടവഴികളിലെ കല്ലും മുളളുംകൂടി അയാളെ തിരിച്ചറിയും. ഓരോ ചെററക്കുടിയിലേയും ചെററവാതിൽ അയാളുടെ കണ്ണുകൾക്ക് സ്വാഗതം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കാലം പിന്നേയും അതിന്റെ കരിതീഴലുംകൊണ്ടു കടന്നുപോയി. മേയ്ക്കു സംഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു കൊണ്ട് കാറ്റും മഴയും ഇടിയും മിന്നലുമായി കാലവർഷം കഴിഞ്ഞു.

സൂര്യനെയും പത്താംജൂലൈയിൽ പഠിപ്പിച്ച മുഴുവനാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇന്നവളുടെ സഹോദരൻ വീട്ടിലില്ല. അപ്പുവിനെ ജയിലിലടച്ചിട്ട് മാസങ്ങൾതന്നെ ചിലതു കഴിഞ്ഞുപോയി.

അവളുടെ വൃദ്ധനായ പെറ്റമ്മ ആധിയും വ്യാധിയുമായി കട്ടിലിൽനിന്നണിക്കാറില്ല. കൃഷിചെയ്യാനും പറമ്പും തൊടിയും നോക്കാനും ആളില്ലാതെ പട്ടിണിയിൽ ആ കൊച്ചുവീട് മുട്ടുകുത്തി വീണിരിക്കുകയാണ്.

മധുരാനന്ദങ്ങൾ ഒലിച്ചിരുന്ന ആ കൊച്ചുവീട്ടിൽ നിന്നു ഈ ചുമയും കരെയുമാണ് പൊങ്ങിവരുന്നത്. പുള്ളിപ്പാദയും ബ്ലൗസും പോയി തുന്നിക്കൂട്ടിയ മുണ്ടും കീറിയ ഒരു ബ്ലൗസും മാത്രമായി! ആക്കുന്നു ചോദിക്കരുത്! ബാല്യം തരവുനത്തിലേയ്ക്കു ഒളിച്ചുകുളി നടത്തിയ—താമസ്യത്തിന്റെ പൂവും തളിരും കിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയ സൂര്യനെയല്ലേ! അവളിന്നു അസ്ഥികൂടത്തിന്റെ നോലുറയാണ്! തലമുടിയെല്ലാം വെട്ടി, ഉണരിയ കണ്ണും ഒട്ടിയ കവിളും ചുമച്ചുവേണിക്കുന്ന നെഞ്ചുമായി

കൂടിയിരിക്കുന്നു. അമ്മയെ ശുശ്രൂഷിക്കാനായി
 ശിശുവലിഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന ഒരു മനുഷ്യകീടം; അത്രമാത്രം.

മാത്ത് പ്രാമുഖ്യം ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെ വലിപ്പം മനുഷ്യ
 നെ കൊല്ലാതിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ് എന്ന് ചോദി
 കരുത്ത്! ഇരുട്ടുപ്രദർശനങ്ങൾക്കുതന്നെ!

സുശീല ഗർഭിണിയായിരുന്നു. അവൾക്കോർമ്മയി
 ല്ലാത്ത അനവധി ദിവസങ്ങൾ അവളിൽക്കൂടിക്കടന്നു
 പോയിട്ടുണ്ട്. പോല്ലീസുകമ്പടിയിലും ലോക്കപ്പമർദ്ദന
 ത്തിലും എത്ര രാവു പകലും നീങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നവൾക്കു
 റിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു ദിവസം നേരം പുലർപ്പോൾ—അ
 വൾക്കു ബോധമുണ്ടായപ്പോൾ അവളുടെ കൊച്ചുവീടി
 ന്നിറയത്തു അവളെ അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

അധികദിവസങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നില്ല അവൾക്കു പ്ര
 സവികാർ. ഒരു കഞ്ഞിനെയല്ല; കറെ മാംസകഷണ
 ങ്ങളുമാത്രം. സുശീല അങ്ങിനെ എത്രദിവസം—എത്ര

അവിചാഹിതർ വായിക്കരുത്.

കാമസുരസംഗ്രഹം

വാത്സ്യായന മഹർഷിയുടെ വിശിഷ്ടകാമസുര
 ത്തിന്റെ മലയാളപരിഭാഷ വിവ 1 ക.

ഇഷ്ടസന്താനലാഭം.

ദമ്പതികളുടെ ആഗ്രഹാനുസരണം ആൺകുട്ടിക
 ലോ പെൺകുട്ടികളോ ജനിക്കുന്നതിനതകുന്ന ശാ
 സ്ത്രീയവിധികളടങ്ങിയ അമൂല്യ ദാവത്യശാസ്ത്രം.
 വിവ 1 ക.

ബി. കെ. എം. പ്രസ്, ആലപ്പുഴ.

തവണ പ്രസവിച്ചെന്ന് ആർക്കും പറയാൻ കഴികയില്ല.

അതു ഭയങ്കരമായിരുന്നു ആ യാത്രനാവുണ്ണായ സംഭവങ്ങൾ. അതു പൈശാചികമായിരുന്നു അവളനുഭവിച്ച ഭരിപ്പങ്ങൾ!

കൂമേണ അവളറിഞ്ഞു:—അവളുടേപ്പോലെ അസ്വസ്ഥി സഹോദരികൾ ആ നാട്ടിൽ ഭരിതമനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്. അപ്പവിനെപ്പോലെ ധാരാളം ഉടപ്പിറന്നവരും അപ്പുനാരും ബന്ധുക്കളും ജയിലിലുണ്ടെന്ന്.

അവൾക്കെതിന്നുത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

സുന്ദരം—ആ പേരുതന്നെ പറയാനാളുകൾക്കുണ്ട് പേടിയാണ്. ഉറക്കെ നാലാളുകൾ കേൾക്കെ അതാരും പറയാറില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പ്രതീതിയാണുണ്ടാകുന്നത്.

അയാൾ ഏവിയെയാണെന്നു ആർക്കും ഒരു പിടിയുമില്ല. ജയിലിലോ? ഒളിവിലോ? അതോ മരിച്ചുപോയോ? നിശ്ചയമില്ല. ഒരുവിധത്തിലുള്ള സംഘടനകളും വിരുദ്ധസമൂഹങ്ങളും സർക്കാർ വിളിക്കുന്ന സംഘടനകളും പ്രവർത്തകരും ഇന്നു നാട്ടിൻപുറത്തു കണിക്കാണെന്നില്ല. കൃഷിക്കാരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും സമരഗാനങ്ങളും മോഷ്ടന്മാരും അവിടത്തെ പാതകളും കൂടി പതുക്കെ മറന്നുതള്ളി. പാതവക്കിലുള്ള തണൽവൃക്ഷങ്ങൾ ഇലകൊഴിഞ്ഞു നില്ക്കുകയാണ്. ഏതാ കെട്ടിയിടുന്ന മരവിച്ചപ്പോലെ.

ഒരു പാതക്കടയിൽ അകത്തിരുന്നു സ്വപ്നാർത്ഥമായി ഒരു വായസ്സൻ ചോദിക്കുന്നത്.

“അയാൾ മഹാഭയങ്കരനായിരുന്നു അല്ലേ?.....”

“ആത്മം.....”

സ്വകാര്യമായിത്തന്നെ മറുപാലും.

“പേരിന്റേപ്പായണമോ?”

“ഓ.....ആ.....സുന്ദര.....”

“അതേ...യതേ.....”

“അതിനെത്താണിത്ര സംശയം?..... പത്രത്തിൽ വായിച്ചില്ലേ?.....”

“അന്നേ ആളുകൾ — തങ്ങളൊക്കെപ്പറഞ്ഞില്ലേ ഈ ഉത്തരവെഴുതിയതൊക്കെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന്!.....”

വയസ്സൻ അല്പംഗൗരവത്തിലും ഉഷാരിലും പറയുകയാണ്.

“എങ്കിലും മഹാനുമർത്ഥനായിരുന്നു! സമരത്തിൽ തെറ്റരുത്! എന്തല്ലാം കാര്യങ്ങളാണു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നമ്മളെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞത്!.....”

“അതയതേ! ഇതും കണ്ടില്ലേ?.....”

വയസ്സൻ ജയിച്ചുഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

മററയാളുംവിട്ടില്ല. അയാൾക്കും ജയിക്കണമല്ലോ

“കൊള്ളരുതാത്തത്രുർ-അവരുകളാണിതുണ്ടാക്കിവെച്ചതു.....അയാളുടെ പാർട്ടിക്കാണെന്ന്! അവരുകൾ കൊള്ളക്കാർ-അക്രമികൾ! അയാൾ-ആശുപാലം! മിടക്കൻ-എന്നു പിഴച്ചു.”

“ഇതൊന്നും ഉറക്കെപ്പറയേണ്ട..... ശുശ്രൂഷാപാലം പോലും!.....”

“അയാൾക്കെന്തു കുറ്റമാണു മരുന്ന്! അയാളൊരു പാർട്ടി പ്രവർത്തകൻ മാത്രം! അവരുടെ വരുതിക്ക് കീഴടക്കേണ്ടവൻ!.....മാത്രം.....”

“എന്തിനതിൽ ചേരാൻപോയി! മാത്രമാ.....”

ആ പെണ്ണിനേം.....ആ കുട്ടുമേമാം....അതും നശിച്ചി
ച്ചില്ലേ?.....”

“ചിന്നെയും കുടുംബങ്ങളും ആളുകളും നശിച്ചു
തോ!.....”

“അതെല്ലാം വളരെപ്പുറത്താണ്...ഒന്നും പറയേ
ണ്ട. പറയാതിരിക്കേണ്ടതേം...മിണ്ടാതിരുന്നോളൂ...
സൂക്ഷിച്ചുപറയേണ്ടകാലം.....”

വയസ്സൻ എഴുന്നേറ്റുപോയി. ചിന്നെയും ഒന്നു
തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

—മഹാകവി ഉള്ളൂർ—

കവി സാർവ്വഭൗമൻ ഉള്ളൂരിന്റെ
സമ്പൂർണ്ണ ജീവചരണം!

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെയും സമകാ
ലീനന്മാരുടെ സാഹിത്യപരിഭ്രമങ്ങളെയും,ദ്രി
തിയാക്ഷരപ്രാസവാദം തുടങ്ങിയ രസകരങ്ങ
ളായ സാഹിത്യകോലാഹലങ്ങളെയുംപറ്റി സ
മഗ്രമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സകല സാഹി
ത്യരസികന്മാരും അവശ്യം വായിച്ചിരിക്കേണ്ട
തും വായനശാലകൾക്ക് അത്യാവശ്യവുമായ
വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം. വെള്ള കടലാസിൽ
300-ൽപരം പേജുകൾ. വില രണ്ടര രൂപ

ബി. കെ. എം. പ്രസ്സ്, ആംപ്ലൂ

വൃതം

പി. കേശവദേവ്

ഒറ്റാൻ രാമകുമാരൻ:

അന്ന് ഏറെൻ വീട്ടിൽ മിക്ക ദിവസങ്ങളിലും വൃതത്തിയത് ഒരു വൃതക്കാരനോ ഒരു വൃതക്കാരിയോ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്തു കാര്യം? ഓരോ ആഴ്ചയിലേയും ഏഴ് ദിവസങ്ങളും, ഓരോ പക്ഷത്തിലേയും പതിനഞ്ചുദിവസങ്ങളും വൃതമെടുക്കാവുന്നതാണല്ലോ. തുറകൊണ്ട് മൂപ്പു തിരിയുകയും അംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന എൻറെ വീട്ടിൽ അധികദിവസങ്ങളും 'നൊയമ്പ്' ദിവസങ്ങളായിരിക്കും. ചിലർക്ക് ശനിയാഴ്ചനൊയമ്പ്, ചിലർക്ക് ഞായറാഴ്ചനൊയമ്പ്, ചിലർക്ക് തിങ്കളാഴ്ചവൃതം, ചിലർക്ക് ഏകാദശി, ചിലർക്ക് പ്രാദോഷം — അങ്ങനെ പോകുന്നു, വൃതങ്ങളുടെ പട്ടിക.

ഒരു പ്രാവശ്യം ഉറങ്ങുകഴിക്കാവുന്ന വൃതങ്ങളുണ്ട്; തെല്ലരി ഒഴിച്ചുള്ള ധാന്യങ്ങളും പച്ചവടകളും കിഴങ്ങുകളും ആഹാരമാക്കാവുന്ന വൃതങ്ങളുണ്ട്; തികച്ചും പട്ടിണിയായിരിക്കേണ്ട വൃതങ്ങളുമുണ്ട്. എല്ലാ വൃതത്തിനും ഒരു പൊതുനിയമം നിർബന്ധപൂർവ്വം അനുസരിച്ചെടുക്കുകയും — അതിത്തന്നെയാണ് എന്ന്. വൃതദിവസങ്ങളിലെ അതിത്തന്നെയും കൂടുതൽ കർക്കശമാണെന്നും. കളികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആരെയും തൊട്ടുകൂടാ എന്നാണെന്നിയമം. അതുകൊണ്ട്, വൃതക്കാരനോ വൃതക്കാരിയോ കളികഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറുകയോ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ തൊടുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. ഈ

അയിത്തനിയമത്തിൽ രസകരമായ ഒരു ചൈതന്യമുണ്ട്. അയിത്തമാമവരും, ശുദ്ധമാമവരും വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറിപ്പോകാ എന്നുള്ളതാണ് ഈ വൈചര്യം. അയിത്തന്മാർക്കൊക്കെ തീണ്ടുകയോ തൊടുകയോ ചെയ്യുന്നവരും തീണ്ടാക്കിയായ സ്ത്രീകളും വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറിയാൽ, വീടും വീട്ടുസാമാനങ്ങളും അയിത്തമാവും; വ്രതമനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ വീട്ടിനുള്ളിൽ കയറുകയോ, വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ തൊടുകയോ ചെയ്താൽ, വ്രതക്കാർ അയിത്തമാവും. അങ്ങിനെ ശുദ്ധത്തിന്റെ മേഘമാണ് ശുദ്ധമാണ്, വ്രതക്കാർ എടുക്കേണ്ടത്. അതിരിക്കട്ടെ, വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തെപ്പറ്റിയാണെല്ലോ പരാമർശമുണ്ടായത്.

വ്രതങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്കു വലിയ ഉത്സാഹമായിരുന്നു. വിശപ്പുപാറത്തക്കവിധം, വയറുനിറച്ച് ആഹാരം കഴിക്കാം—അതുകൊണ്ടാണ്, എനിക്ക് ഉത്സാഹമുണ്ടാകുന്നത്. പുണ്യത്തെപ്പറ്റിയും മോക്ഷത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്നു; അറിയാമെങ്കിൽ തന്നെയും, അതൊന്നും ഞാനത്ര കാര്യമാക്കിയിരുന്നില്ല. വയറുനിറച്ച് ആഹാരംകിട്ടുക—അതൊന്നുമാത്രമാണ്, എന്റെ ബാല്യത്തിൽ എന്നെ നേരിട്ടിരുന്ന പ്രശ്നം. അതുകൊണ്ട്, ഒരു പ്രാവശ്യം ഉറങ്ങുകഴിക്കാവുന്നതും, നെല്ലരി ഒഴിച്ചുള്ളതെല്ലാം തിന്നാവുന്നതുമായ വ്രതങ്ങളാണ്, ഞാൻ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. അത്തരം വ്രതങ്ങൾ പ്രത്യേകം ചിലവു ചെയ്യേണ്ടതുകൊണ്ട്, ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരുടെ അനുവാദം വേണ്ടിയിരുന്നു.

വാവുബലിയിടുന്നത്, മരിച്ചുപോയ കാരണവന്മാരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയാകയാൽ, വാവുവ്രതത്തിനുമാത്രമേ കടംബത്തിലെ പൊതു മുതലിൽനിന്നു ചിലവുചെയ്യുകയുള്ളൂ. ആ വ്രതമെടുക്കുന്നത് കാരണവരായിരിക്ക

17

കയും ചെയ്തു. വല്ല അസൗകര്യങ്ങളാലും കാരണവൽ പ്രതമെട്ടക്കൻ നവൃത്തിയില്ലാതെവന്നാൽ, കാരണവരാൽ പുനർപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന മറ്റൊരുകിലും പ്രതമെട്ടക്കം. വാവുബധിക്കു പുറമെ, മരിച്ചപോയ കാരണവന്മാരുടെയും കാരണവത്തിന്മാരുടെയും ആണ്ടുത്ത്രാഭവും ഉണ്ട്. വാവുബധിക്കും ത്രാഭത്തിനും തദ്ധേദിവസം പ്രതമെട്ടക്കണമെന്നാണ് നിിയമം. അതിന്ന് “വാവോമിസ്തൂൽ” എന്നും “പാഞ്ഞോമിസ്തൂൽ” എന്നും ആണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഒരുനകം മാത്രം ഉറങ്ങുകഴിക്കാവുന്ന പ്രതമായതുകൊണ്ടാണ് ഈ പേര് ഉണ്ടായത്.

കാരണവരുടെ പ്രതാപം, അദ്ദേഹത്തിന് മറ്റൊരു കരു സമൃദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹം മോശ്വീതിക്കുന്നു.

സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ
 ശ്രീ: മോശാലു M. A. L. T. അവകളുടെ
 —8 ഇലക്ട്രിക് പ്രണയം 8—

നിസ്തുല പ്രണയകംഗങ്ങൾ!
കർശമായ സാമൂഹിക വിമർശങ്ങൾ!
ജാത്യലാലു, ജനാവലു കളുടെ സമാഹാരം!
കേരളീയകഥാഖാതത്തിലെ വമ്പിച്ചവിജയം!
നിങ്ങളെ വികിഷ്ടിക്കും, ചിന്തിപ്പിക്കും, അരി
ശം കൊള്ളിക്കും. വില 1 രൂ. 4 ബ

परिचय :-

K. V. V. PILLAY.

Alleppey Book Stall,
Mullakkal, Alleppey

വന്നു കളികഴിയുമ്പോഴേക്ക്, ലോറും കുറികളും തയ്യാറായിരിക്കണം. സൂര്യകളിലാക്കെങ്കിലും കളിച്ച ശുദ്ധമായിട്ടാണ് പാപകം നടത്തുന്നത്. അടുക്കളയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് ചായ്ച്ചുകെട്ടിയിട്ടുള്ള “ചായ്ച്ചുകെട്ടി”യിലൊ, അല്ലെങ്കിൽ അതിനടുത്തുള്ള പ്ലാവിന്റെ കീഴിലൊ ആയിരിക്കും പാപകം. മഴയില്ലാത്തപ്പോൾ പ്ലാവിന്റെ കീഴിലാണ് പതിവ്. അപ്പോൾ, കുട്ടികളും അമ്മമാരുംക്കൊരു ജോലിയുണ്ട്—കാക്കയെ ഓടിക്കുക. കാക്കകൾ പ്ലാവിന്റെ കൊമ്പിൽ വന്നിരുന്ന് കാഷ്ടിക്കാതിരിക്കുവാൻ കല്ലും കട്ടയും എടുത്തുകൊണ്ട് നില്ക്കണം. കാരണവരുടെ “ഒരിയ്ക്കല്ലൂണം” കഴിഞ്ഞു ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ അമ്മമാർക്കു തരികയും ചെയ്യും.

കാരണവരുടെ ജേപ്പന്റെയും (എന്റെ വല്ലഭനായവൻ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുടെയും ത്രാശത്തിന് വീട്ടിലെല്ലാവരും ചെറിയ തോതിലൊരു സമ്യ നടത്തുക പതിവാണ്. പുരോഹിതനായ മുസ്സത്—അഥവാ ഇളയത്—തന്നെയായിരിക്കും, സമ്യയ്ക്കു ദേഹണയിക്കുന്നതും. വാവുബലിക്കാണെങ്കിൽ, കാരണവർ മുസ്സതിന്റെ ഇല്ലത്തേക്കു പോകും. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രം സമ്യയായക്കാനുള്ള പണവും കൊടുത്തിരിക്കും. അങ്ങിനെ, കുടുംബത്തിന്റെ പൊതുവായ വ്രതങ്ങളെല്ലാം കാരണവരൊ, കാരണവരാൽ ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവരൊ നിർവ്വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അമ്മമാർ വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.

പക്ഷെ, കാരണവരുടെ ചുമതലയിൽ നടക്കുന്ന മറ്റൊരു വ്രതമുണ്ട്—ഏകാദശി. ഏന്റെ അമ്മയ്ക്കു, വളരെ മുൻപു മുതൽതന്നെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന വ്രതമാണിത്. അതിനുള്ള ചിലവും കാരണവരാണ് കൊടുക്കു

നന്തു. ഏകാദശിക്ക് പുണ്യമായ നിരാഹാരവ്രതം വേണമെന്നാണ് വെയ്ത്. പക്ഷെ, ഹിന്ദുക്കൾ നിരാഹാരവ്രതത്തിനകൊടുക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനം മനസ്സിലാക്കണം. ആഹാരമില്ലാതിരിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ ഉറങ്ങുകഴിക്കാതിരിക്കുകയാണ്; ഉറങ്ങു എന്നുവെച്ചാൽ, നെല്ലരിച്ചോടുകഴിക്കുകയാണ്; അപ്പോൾ, ഉറങ്ങുകഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആഹാരം കഴിച്ചില്ലെന്നർത്ഥം; അതുകൊണ്ട്, നെല്ലരിച്ചല്ലാതെത്തു കഴിച്ചാലും, നിരാഹാരവ്രതമായിരിക്കും—അങ്ങനെയാണ്, നിരാഹാരവ്രതത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം പോകുന്നപോക്ക്. അതുകൊണ്ട് അമ്മമ്മയുടെ ഏകാദശിവ്രതത്തിനുവേണ്ടി കാരണവർ ശോഭനസ്ത്, ലാഭ, മുതിര, ചെറുപയറ്റ് മുതലായതെല്ലാം വാങ്ങിക്കൊടുക്കും.

അമ്മമ്മയും ഞാനുംതമ്മിൽ സാധാരണമോഹ്യമായിരിക്കാറില്ല. അമ്മമ്മയുടെ ശാസനകളോടും ഏതി

ബോംബെയിൽ സബ് ഏജൻറ മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

ചെറുകുട, നമ്മുട, ഫിലിം, തമാശ, മുതലായവയ്ക്ക് സബ് ഏജൻസിയില്ലാത്ത ബോംബെയിലെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും സബ് ഏജന്റുമാരെ ആവശ്യമുണ്ട്.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നേർട്ടുനൽകുക.

K. C. S. BROTHERS, GENERAL MERCHANTS,
CULCUTTA WALLAR BUILDINGS,
S. B. ROAD, BOMBAY 12

യ്ക്കിപ്പോകട്ടെ; എന്റെ ശിഖരങ്ങളൊന്നും അമ്മയ്ക്കും ഇഷ്ടമല്ല. അമ്മയ്ക്കു എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നത് “കരുണകൈട്ടവൻ” എന്നാണ്. “ഈ കരുണകൈട്ടവനെന്തേ?” എന്നു അമ്മയ്ക്കു ചോദിച്ചാൽ, എന്നെ അനേകം കൈകൾക്കൊന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാം. പക്ഷെ, ഏകാദശിയുടെ തലേദിവസം ഞാനും അമ്മയ്ക്കും തമ്മിൽ ഇണക്കുക പതിവാണ്. അമ്മയ്ക്കു എന്തു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ അനുസരിക്കും. വെററിലപാക്ക് ഇടിച്ചു കൊട്ടാം. ഉപദേശം കേൾക്കാൻ അടുത്തിരുന്നു കൊട്ടാം. എന്നു വേണ്ടാ, ഞാൻ അമ്മയ്ക്കുവെ വാത്സല്യ നിധിയായ പേക്കിടാവും സേവകനുമാകും. ചിലപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു അമ്മയോടു പറയുമായിരുന്നു—“അവന്റെ കരുണയോടു ചെലപ്പോഴു കള്ളടി.”

അമ്മ വിരലുകൾ ഉള്ള. അമ്മയ്ക്കു റിയാം, അമ്മയ്ക്കു നാടൊപ്പം ഏകാദശിപ്പകുപറന്നാണ് ഞാനത്രയേറെ ഇണക്കം കാണിക്കുന്നതെന്ന്. ഏകാദശിപ്പകു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, ഞാൻ പഴയതുപോലെ “കരുണകൈട്ടവൻ” നാവുകയും ചെയ്യും.

രാവിലെ സൂര്യനുമിട്ട്, കള്ളത്തിലെ വെള്ളത്തിന്റെ തണുപ്പ് മാറിയിരിക്കുമ്പോൾ, അമ്മയ്ക്കു കളിക്കുകയുള്ളു. അപ്പോഴും ഞാൻ കളിക്കഴിഞ്ഞു വാ വകത്തുടങ്ങും. അമ്മയ്ക്കു വൃദ്ധനായതുകൊണ്ട്, കൂടുതൽ തക്കനായ ഞാനാണ് പാവകളെ ഖി ചെയ്യുന്നത്. എനിക്കതു സമ്മതവുമാണ്. രാവിലെതന്നെ അമ്മ പാത്രങ്ങൾ തേച്ചു കഴി വച്ചിരിക്കും. സാമാനങ്ങളും കൊണ്ടുവരുന്നു. അടുപ്പിനടുത്തിരുന്നു കളിക്കുകയും ചെയ്യും. അമ്മയ്ക്കു കളിക്കുകയും ചെയ്യും.

തേങ്ങാപ്പാല ചേർത്ത ഗോതമ്പുകഞ്ഞിയും മുതിർപ്പുഴക്കമാണ്, ഏകാദശിപ്രതത്തിനുള്ള ആഹാരം. ചിലപ്പോൾ ഗോതമ്പിൻപകരം ചാമയായിരിക്കും. മുതിരയും ചേനയും കാച്ചിലുംകൂടിയുള്ള പഴക്കിനാണ്, മുതിരപ്പഴക്ക് എന്ന് പറയുന്നത്. പക്ഷയുള്ള കാവങ്ങളിലാണെങ്കിൽ, മുതിരപ്പഴക്കിൻപകരം പക്ഷപ്പഴക്കും മാങ്ങാച്ചമ്മന്നിയുമായിരിക്കും. അമ്മമ്മ കുളികഴിഞ്ഞു വന്നാൽപ്പിന്നെ, ഞങ്ങളിരുവരുംകൂടി പഴക്കും കഞ്ഞിയും കടിക്കുകയായി. ശ്വാസംവിടാൻ വയ്യാത്തവിധം വയറു നിറയുന്നതുവരെ ഞാൻ കഞ്ഞിയുംപഴക്കും ഉള്ളിലാക്കും. എന്നാലും, ആഹാരത്തിനുള്ള ആത്മീ തീരുകയില്ല.

വൈകുന്നേരം അമ്മമ്മ ഒന്നും കഴിക്കുകയില്ല. എനിക്കു കഴിക്കാൻ വല്ലതും തരാതെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുകയുമില്ല. കാച്ചിലോ കിഴങ്ങോ വല്ലതും പഴുത്തിനിന്നു കൊള്ളുകയാണ് പതിവ്. ചിലപ്പോൾ, അത്താഴം വിളമ്പിത്തുടങ്ങിയാൽ, എനിക്കു കൊതി തുളളിത്തുടങ്ങും. ഏകാദശിപ്രതവുമെല്ലാമങ്ങമറക്കും. ഞാൻ അമ്മയുടെ

നീലേശ്വരത്തെ "ചെറുകഥ" ബന്ധുക്കളോട്.

മാന്യരെ,

എന്റെ പക്കൽനിന്നു ചെറുകഥ വാങ്ങുന്നവർ മാസിക വിതരണംചെയ്യുന്ന ആളിന്റെപക്കൽ മാത്രമേ പണംകൊടുക്കാവൂ എന്നറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സമീപസ്ഥലങ്ങളിൽ സബ്സ്ക്രിബർസി ആവശ്യമുള്ളവർ ഞങ്ങളുമായിരിക്കുക.

എന്ന്, കെ. നാരായണൻ,

'ചെറുകഥ' സോൾഡ്വേർ, നീലേശ്വരം.

അടുത്തുചെന്നുപറയും, എനിക്കും ചോറുതരണമെന്ന്. മറുഭുവർ കാണാതെ അമ്മ എനിക്കും ചോറുതരും. പക്ഷെ എന്റെ കള്ളത്തരം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടുപോയി. അതിൽപ്പിന്നെ, “കേശവന്റെ ഏകാശിപോലെ” എന്നൊരു പ്രയാഗവും ഉണ്ടായി.

ഏകാശിയുടെ അടുത്ത ദിവസം കളിയും ‘പാക്കണ്’യും കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം, ഉറങ്ങുകഴിക്കാൻ. അഞ്ച് അരിയും അല്പം വെണ്ണയും ചന്ദനവും ഒരു തുളസിയിലയിലാക്കി ഉള്ളംകയ്യിൽവെച്ച് വെള്ളമൊഴിച്ചു മൂന്നുപ്രാവശ്യം കുടിക്കുക—അതാണ് ‘പാക്കണ്’ എന്നു പറയുന്നത്. അങ്ങിനെയാണ് ഏകാശി “നിരാഹാരവ്രതം” അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതു്. കളിയും ‘പാക്കണ്’യും കഴിഞ്ഞ്, തലേദിവസത്തെ നിരാഹാരമഹായാതനയുടെ പ്രതിഫലം പററാനായി ഞാൻ അടുക്കളയിലേയ്ക്കു ചെല്ലും യാതനയുടെ പ്രതിഫലമായി വയറുനിറച്ചു ചോറുകുട്ടിയും ചെയ്യും.

ഒരിയ്ക്കൽ എനിക്കൊരു വലിയ ദീനം പിടിച്ചെടുത്തു. ജോതപ്പുറം വരുത്തി പ്രശ്നം വയ്പിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു ശനിദശയാണെന്നു തെളിഞ്ഞു. ശനിദശയുടെ വിവിധശാഖകളിൽ നിന്നു രക്ഷകിട്ടുവാൻ പലതും നിർദ്ദേശിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ, പത്ത്വായി ശനിയാഴ്ചവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നുകൂടി നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ആ നിർദ്ദേശം എനിക്കു വളരെതേറെ സ്വീകാര്യമാവുകയും ചെയ്തു. ദീനം മാറിയതിനുശേഷം അമ്മ ശനിയാഴ്ചവ്രതത്തിന്റെ കാര്യം ഓർക്കാതെയാൽ, ഞാൻ അതു് ഓർമ്മിച്ചു. അടുത്ത ശനിയാഴ്ച മുതൽ വ്രതമെടുത്തുകൊള്ളുവാൻ എനിക്കു അനുവാദവും കിട്ടി.

ശനിയാഴ്ചവ്രതം, ഒരുനേരം ഉറങ്ങുകഴിക്കാവുന്ന

വ്രതമാണ്. കളിച്ചു ശുദ്ധമായി തന്നത്താൻ ചോരും കൂട്ടാനുണ്ടാക്കി ഉറങ്ങുകഴിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുമാത്രം. അതു തന്നെയാണല്ലോ, ഏതു വ്രതത്തിൽനിന്നും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പണ്യവും. പക്ഷെ, ഏകാദശിവ്രതത്തിനുള്ള പാപകത്തിന്റേക്കാൾ പ്രയാസമാണ്, ശനിയാഴ്ച വ്രതത്തിനുള്ള പാപകം. അവിതയും, പുളിശേരിയും, തോരനും മറ്റും, പുഴുക്കുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ സാധിക്കാവുന്നതല്ല. ഉപ്പ്, മുളക്, തേങ്ങാ, വെളിച്ചെണ്ണ മുതലായതെല്ലാം പാകത്തിനു ചേരേണ്ടതാണ്. പുളിശേരി, തോരൻ മുതലായവകൊണ്ടു കടകവറക്കുകയും വേണം. അതിൽകറെന്തൊക്കെ അമ്മയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്യും. കറെന്തൊക്കെ, ~~അ~~ നേരിട്ടതന്നെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും.

ചോരും കൂട്ടാനും തയ്യാറായാൽപിന്നെ, എനിക്ക് ആരുടേയും സ്വന്തം ആവശ്യമില്ല. പട്ടിയും കാക്കയും കൊടുക്കാതെ മുഴുവൻ ഞാൻതന്നെ കഴിച്ചുകൊള്ളും. എന്നാലും, വൈകുന്നേരമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും എനിക്ക് വിശപ്പുതുടങ്ങും. വൈകുന്നേരം ഉറങ്ങുകഴിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, കൊഴിക്കട്ടയുണ്ടാക്കിതിന്നും. ശക്കര വെള്ളവും കുടിക്കും. അങ്ങിനെ ഏകാദശിവ്രതവും ശനിയാഴ്ചവ്രതവും എടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കൊരു പണ്യം കിട്ടിയിരുന്നു — ആ ദിവസങ്ങളിൽ വയറുനിറച്ചു ആഹാരം കിട്ടിയിരുന്നു എന്നതാണ് പണ്യം. അതല്ലാതൊരുപണ്യവും അന്നെന്നിക്കാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കാരണവർ ഒരിക്കലും ഒരു ഇടത്തരം മരുമക്കത്തായകടുംബത്തിൽ, വിശപ്പു മാറത്തക്കവിധം ആഹാരം കഴിക്കുക എന്നത്, എല്ലാ പണ്യങ്ങളിലും ഉപരിയായ പണ്യമാണ്.

പ്രേമഭാജനം

— പി. സി. കൃഷ്ണൻ —

“അപ്പോഴേയ്ക്കും, ഞാൻ ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിക്കു നോയിച്ചേന്നിട്ടു മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു” എന്റെ സുഹൃത്ത് സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ ആ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി. വെട്ടു വർഷമായി അദ്ദേഹം ഒരു ഫാക്ടറി സൂപ്രവൈസറാണ്; ഏതാണ്ട് ആ കാലം മുതലേ ഞങ്ങൾ സുഹൃത്തുക്കളുമാണ്. ഫാക്ടറി ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യം കഥകൾ അദ്ദേഹം എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ഉദ്യോഗം ഒരു പജീവനമാറ്റം മാത്രമായി കരുതിയിട്ടുള്ള സംസ്കാരസമ്പന്നനായ എന്റെ യുവസുഹൃത്ത് ഏതൊരു പരമേശ്വരന്റെ പരയുന്ന ആ കഥകൾ എപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയം പിടിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്, പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തോടു വിരോധിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതും ആ കഥ കേൾക്കാൻ ഞാൻ ഉത്സുകനായിരുന്നു.

“മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ—?” ഞാൻ തിരക്കി. “അതോ? അതുപറയാം.” എന്റെ സ്നേഹിതൻ വില്ലകൾക്കിടയിലെ സിംഗിൾറൂമിന്റെ അവസാനമായി ഒരു ഉറന്നിറങ്ങി വലിച്ചെറിഞ്ഞു, ദവലെടുത്തു ചിറിയൊന്നു തുടച്ചുകൊണ്ടു തുടന്നു. “ഞങ്ങളുടെ ഫാക്ടറി നിന്നിരുന്നത് പട്ടണത്തിന്റെ വടക്കു അറ്റത്താണ്. നഗരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും കാര്യമായി അങ്ങോട്ടുള്ളതായില്ല. അഥവാ കാരറിലൂടെ വല്ലപ്പോഴും വണ്ടിൻമുളൽ

പോലെ കടന്നുവരുന്ന ഇരമ്പം ഉയർന്ന കുമ്പിളിയെന്നും കവച്ചുവെക്കുന്നുവെങ്കിൽ തന്ത്രങ്ങളുടെ ഇടതടവില്ലാതെ പുറപ്പെടുന്ന ചെറുചെറുവെത്തിൽ, മുങ്ങിപ്പോവും പട്ടണത്തിലാണു്; എന്നിട്ടും തികച്ചും ഏകാന്തമായി തന്ത്ര അവിടുത്തെ ജീവിതം. ~~■~~ ഉയർന്ന കുമ്പിളിനുള്ളിൽ ഒരു സവിശേഷലോകമാണു്. കാലത്തു കൂട്ടിലേയ്ക്കുണയുന്ന ഇരച്ചുകളെപ്പോലെ കററ മനുഷ്യർ ~~■~~ ഗതിനിറവേയ്ക്കു കടന്നുപോകുന്നതു കാണാം. വൈകുന്നേരം വിളർത്ത മുഖവും പഞ്ഞിപ്പൊടി പാറിവീണു നമിച്ചു തലമുടിയുമായി അവരെല്ലാം പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങുന്നതും കാണാം. ഇതിന്നിടയിൽ അനുസ്മൃതമായ ഒരു മുളൽ മാത്രമേ പുറമേയ്ക്കു കേൾക്കുകയുള്ളൂ. ഈ മനുഷ്യർ അവിടെ എന്തുചെയ്യുന്നുവെന്ന് ആരും ആലോചിക്കാറില്ല, ഉദ്യോഗ്? ഈ വരവും പോക്കും മുളലും തുടങ്ങിയിട്ട് വളരെ വർഷങ്ങളായിരുന്നു. ഇരുപത്താറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു് ഞങ്ങളുടെ മുതലാളി ~~■~~ ഫാക്ടറി തുടങ്ങിയതു്. അന്നു ഒന്നരണ്ടു തന്ത്രങ്ങൾക്കു നിന്നതിരിയുവാനുള്ള ഒരു കൊച്ചു പീട്ടുമാത്രമായിരുന്നത്രേ അതു്. ഇന്നോ? നോക്കൂ, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇത്രയും വലിയ ഒരു ഫാക്ടറിയുണ്ടോ? ഓരോ മാസത്തിലും പതിനായിരക്കണക്കിൽ ഉറപ്പികവിലയ്ക്കുള്ള ഞെൽക്കെട്ടുകൾ അതിനുള്ളിലേയ്ക്കു വരുന്നു; ലക്ഷക്കണക്കിൽ ഉറപ്പികവിലയ്ക്കുള്ള ലക്ഷ പുറമേയ്ക്കു പോകുന്നു. ഇതിന്നിടയിൽ എത്ര കയ്യുകൾ അവിടെ വേലചെയ്യുന്നുവെന്നോ! എല്ലാം തന്ത്രങ്ങളുടെ വേഗത്തിൽ; എല്ലാം തന്ത്രങ്ങളുടെ മെവിപ്പൊട്ടുകൂടി. ഉച്ചതിരിയുമ്പോഴേയ്ക്കും മുടൽമഞ്ഞുപോലെ പഞ്ഞിപ്പൊടി അന്തരീക്ഷത്തെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കും. ആ മഞ്ഞിലൂടെ മനുഷ്യരും തന്ത്രങ്ങളും തിരിയുന്നു. ആ വീപ്പ്

മുട്ടിക്കുന്ന മഞ്ജരിയിൽ എല്ലാം അറുക്കുകയും തോന്നുകവുമായിത്തോന്നും. ഒരേയൊരായിരുന്ന പുകച്ചുതളുകൾക്കിടയിലൂടെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ നീങ്ങുന്ന പ്രേതങ്ങൾ. അവർക്കു വൃക്കതിരപത്തോടുകൂടിയ രൂപമില്ല; ദാവവുമില്ല. എല്ലാവർക്കും ഒരേ മേൽവിലാസം-തൊഴിലാളി. പക്ഷെ, കന്മതിലിനെ ഉരുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന നിരത്തിലൂടെ വല്ലപ്പോഴുമൊരു സാധാരണസഞ്ചാരത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന നിരത്തുകാരനും മനസ്സിലാവില്ല. പുറമേയ്ക്കു കാണുന്നതു കൂററൻ ചില്ലജനാലുകളാണ്. അതിൽ പാറിവീഴുന്ന പഞ്ഞിപ്പൊടി തുടച്ചു കളയാൻ പ്രത്യേകം വേലക്കാരണ്ട്. ഇന്ന് അതിലൂടെ നല്ല അരിപ്പായവും കൊണ്ടു നിരത്തുക കടന്നുപോകാൻ കഴിയും. “ഒരു ഗംഗീരൻ ഫാക്ടറി” എന്നല്ല, കൂടാതെ മറ്റു സുഹൃത്തിനോടു കൂടെ മണ്ണൊരുക്കത്തിന്റെ സംഘടനാധ്യക്ഷനെപ്പറ്റി അല്ല മൊണ്ട് ഉപന്യസിച്ചെഴുതണം വരാം. ഈ സമയത്തു് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും മുക്കിൻപോരത്തിൽനിന്നും ചെവിത്തുളകൾക്കിടയിൽനിന്നും പഞ്ഞിപ്പൊടി തേങ്ങാപ്പിരപോലെ ഉരുട്ടിയെടുത്തു ‘നാശം’ എന്നു പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ നിലത്തെറിയുന്നതു നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. പക്ഷെ, കാലംകൊണ്ടെല്ലാം പഴികി. ആ വലിയ യന്ത്രങ്ങൾക്കു ചുറ്റും നടക്കുന്ന ചെറിയ യന്ത്രങ്ങളായി ഞങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുകയാണ്.....” അദ്ദേഹം ഒരു നിമിഷം.

“ഇതൊന്നും നോക്കാനാളില്ലേ?” - ഞാൻ ചോദിച്ചു. “ഉണ്ട്. കൂററൻ ആഫീസർമാരാണ്. അവർ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറുടെ മുറിയിൽ വന്നിരിക്കും; കാപ്പികുടിക്കും; അല്പം വെടിപറയും. ഫാല്ലോ! നാങ്ങ്സ്!- ഈ ശബ്ദങ്ങൾ കറെ പുറപ്പെടുവിക്കും. കാറിന്മേൽ തിരിച്ചു പോവുകയും ചെയ്യും.... അതുപോലെ. അതൊക്കെ പറ

ഞാൻ അവസാനമില്ല പറയാൻ തുടങ്ങിയതു മറെറാരു കഥയാണ്. ഞാൻ ഫാക്ടറിയിൽവന്ന മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, ഒരു പുതിയ ജീവിതങ്ങളുടെ ആ മങ്ങലുള്ള ലോകത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നത്. കത്രീന എന്നായിരുന്നു ആ പെൺകിടാവിന്റെ പേര്. പാവപ്പെട്ട ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ കടുംബത്തിലെ അംഗം. അവളുടെ അച്ഛനെ ഞാനറിയും. ഒരു വണ്ടിപ്പണിക്കാരനായിരുന്നു. ചാഞ്ഞ പുണെല്ലുകൾപോലെ ഇടതുർമ്മയോടെ കഴിഞ്ഞ കവിളുകളിലേയ്ക്കു അമർന്നിടക്കുന്ന ചെമ്പിട്ട കൊമ്പൻമീശയോടുകൂടി എപ്പോഴും കൂന്നിരുന്നു വേലമെഴുതിയ മനുഷ്യൻ നല്ല സത്യവിശ്വാസിയായിരുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു് അയൽപക്കക്കാർ ഒരു മതിപ്പു മുണ്ടായിരുന്നു. അയാളായിരുന്നു കടുംബത്തിന്റെ ആകെയുള്ള താങ്ങും തണലും. കത്രീനയ്ക്കു നാലോ അഞ്ചോ വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അയാൾ ക്ഷയംപിടിച്ചു മരിച്ചു. കലത്തിന്റെ മുടന്തൻപോലെയാണു് ആ കടുംബം. ഒന്നും ബാക്കിയില്ല. അമ്മയും രണ്ടു കുഞ്ഞുങ്ങളും ഈ വലിയ ഭൂമിക്കു നടുവിൽ ഒറ്റതിരിഞ്ഞുനിന്നു. അസൂയയുടെ കടുംബം എന്നുപേരിലാണ് അവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. മേസ്രീ മരിച്ചപ്പോൾ അവക്കൊരു മേൽവിലാസമില്ലാതായി. ചെറിയ മനുഷ്യന്റെ അയൽപക്കക്കാരും ചെറിയ മനുഷ്യരായിരുന്നു. അവക്കൊക്കെകുന്നതുപോലെതെല്ലാം സഹായിച്ചു. പക്ഷെ, അതിന്നൊരതിരണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അസൂയ എങ്ങിനെയെല്ലാമോ മക്കളെ ജീവിപ്പിച്ചു.

“കന്താവ് കരുണയുള്ളവനാ. ആ വിശ്വാസത്തിലൂടെ കഴിയാ, ഒറ്റൊറ്റകെ”—ആ പാവപ്പെട്ട അമ്മ പലപ്പോഴും എന്നോട് പറയാറുണ്ട്. അതിൽ കാര്യമി

ല്ലായ്ക്കയില്ല. അവർ മാനം വിററില്ല; ഇരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും ജീവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. വിശ്വാസം—അതല്ലേ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രേരണാശക്തി?.....

എന്റെ ചങ്ങാതി ഒരു നിർത്തി മറുപടിയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടെന്നപോലെ മുഖത്തെയും നോക്കി.

“വിശ്വാസവും യുക്തിയും—അതൊരു നീണ്ട പ്രശ്നമാണ്. കഥ തുടരൂ”—ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

“അങ്ങിനെ, കത്രീന തപ്പിച്ചിട്ടിട്ടു പന്തിരണ്ടു വയസ്സിലെത്തി. മകളെ വല്ല തൊഴിലിനുമയപ്പാലല്ലാതെ ഗതിയില്ല. അമ്മ അങ്ങനെയൊരു മുതലാളിയെ കാണാൻ ചെന്നു. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പുണ്ട്. കർത്താവിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും തിരുസഭയിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയാണല്ലോ അദ്ദേഹം. പള്ളിക്കും പട്ടക്കാരും വേണ്ടി ധാരാളം പണം ചെലവുചെയ്തുവന്നാണ്; ചെയ്യുന്നവനാണ്. ഈ ഉയർന്നൊളിയുടെ താഴത്തെ പടിയിൽ മൂന്നു ദിവസം ഈ സ്ത്രീക്കു കാത്തുനില്ക്കേണ്ടിവന്നു. മുകളിൽ തിരിക്കാൻ. പലരും വരുന്നു; പോവുന്നു. കാര്യങ്ങളുടെ ഫോറൺതന്നെ. നാലാംദിവസം മുതലാളി പുറത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ അവർ അടുത്തേയ്ക്കു ചെന്നു.

“എനിക്ക് ഒരുപറയാൻ.....”

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. “ഉം?.....”

അയാളുടെ സങ്കടാവസ്ഥ വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ, മകളുടെ കാര്യവും എടുത്തുവെച്ചു.

“ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. ഒഴിവില്ലല്ലോ. എത്രപേരാണ് വരുന്നത്. എല്ലാവരെയും പോറ്റാൻ എന്നാൽ കഴിയുമോ?”

“കർത്താവിനെ ഓർത്ത്.....” ആ അമ്മ വീണ്ടും

കെഞ്ചി. അതാൾ അവളെ കൊല്ലൽക്കൂടിനോക്കി. ഒരു സത്യവിശ്വാസി ശരണം പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ചുറ്റും കൗൺസിലിലെ ബഹുമാന്യനായ മെമ്പറാണയാൾ. തനിക്ക് ആ സ്ത്രീയോടു ഒരു കടമയുമില്ലേ? ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ട് തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: “ശരി, മകളോടു ചാക്രറിയിൽ വരാൻ പറയൂ.”

“ഓ, വലിയ ഭയമായി, മുതലാളി.....”

കൊളംപുഞ്ചിക്കിയോടുകൂടി കോണിയുടെ മുകളിലെ പട്ടിയിലേയ്ക്കു കാലേട്ടത്തു ചയ്യുമ്പോൾ, തലേന്നാൾ മെൻറിങ്ങ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി വേണമെന്ന് സൂപ്രസൈസർ പറഞ്ഞത് അയാൾ ഓർത്തു.

പിറേറന്നമുതൽക്ക് കത്രീന അവിടെ വേലക്കാരിയായി ചേക്കിപ്പെട്ടു. ആദ്യമായും ആരും അവളെ കണ്ടതേയില്ല. മറ്റു പല യന്ത്ര സാമഗ്രികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവളും ഒന്ന്. വെള്ളത്തിൽവീണ കോഴിയെപ്പോലെ അവൾ ഒരു മുക്കിൽ കൂനിക്കൂടിയിരുന്നു. ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും അങ്ങിനെ കടന്നുപോയി. ആദ്യത്തെ സംഭ്രമം തീർന്നപ്പോൾ, ജീവിതം അല്പമൊരു താളക്കത്തിൽ ചെന്നുവീണപ്പോൾ, അവൾക്കും ചിറകും തുറന്നുവെച്ചു. അവ പതുക്കെ വിടരാനുതുടങ്ങി. വേനൽ നനയുള്ള ചെടിപോലെ, ദരിദ്രനായ പെൺകിടാവിന് ഈ അല്പവരുമാനംതന്നെ നല്ല റവന്യൂ സം വരുത്തി. അവൾ തഴിച്ചു, പൂത്തു. ഒരുതിസൃന്ദകിയൊന്നമല്ലെങ്കിലും നല്ല ഖേത്രീയുണ്ടായിരുന്നു. ഉരുണു കവിളുകളിൽ ഒരുക്കണിമ തലകുട്ടി. ശോകപൂർണ്ണമായ മനസ്സിൽനിന്ന് ഒരു കാവ്യാത്മകതയുണ്ടായി. അതൊരു വിധിയോ നിഷേധമോ ആയിരുന്നില്ല — ഒരുനവാദം.

“പെണ്ണു തിട്ടിക്കൂടി നന്നായി” —ലേഡീസുപ്രവൈ സർ ഒരു ദിവസം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ശരിയാണ്; കത്രീന കൊളാറുകയായിരുന്നു.

എട്ടാളെവെച്ചുപോലയാണ് അവൾ വളരുന്നത്, പക്ഷേ, കത്രീന അതറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തൻമുഖം പൂന്തോപ്പിൽ വിരിയുന്ന എല്ലാ പുഷ്പങ്ങളും അകൃത്രിമമായിരുന്നു. ഞങ്ങളാക്കെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അവൾ മറുപടി പറയുകയില്ല. ഒരു തലയിളക്കം, കണ്ണുവെട്ടിക്കും, ഒടുവിൽ ഒരു മനസ്സികംകൊള്ളുകയും ചെയ്യും — ആ ശോകത്തകമായ മനസ്സികം.

ഏറ്റവും നിട്ടതയും നിശ്ശബ്ദമായതുകൊണ്ടു തന്നെ അവൾ ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ആ കണ്ണുകളിലൂടെ വിഷമംപിടിച്ച വിചാരങ്ങൾ എത്തിനോക്കുന്നതുപോലെതോന്നി. അവയെന്താണ്?...

അവളെക്കൊണ്ടെന്നെങ്കിലും സംസാരിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ യത്നിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ട്.

‘കത്രീന, നിന്റെ പണികഴിഞ്ഞുവോ?’

മറുപടി ഒരു തലയിളക്കലായിരിക്കും, തുടന്ന് ഒരു പുഞ്ചിരിയും — ആ ശോകാത്മകമായ പുഞ്ചിരി! ചോദ്യങ്ങൾ മാറിമാറി ചോദിച്ചു. മറുപടിപറഞ്ഞെ കഴിയുന്ന ചോദ്യങ്ങൾവരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

“കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ നിനക്കെന്തു കൂവിയുണ്ടായിരുന്നു കത്രീന?”

“ഒണ്ടുറപ്പിക നാലാണ്” —മറുതിക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു മറുപടി.

“കടംബച്ചിലവിന് അതു തികയുന്നുണ്ടോ?”

ഒരു മനസ്സികം. അതിൽനിന്നു ചോദ്യകർത്താവിന്റെ മനോധർമ്മപോലെ ഉണ്ടെന്നു ഇല്ലെന്നു എ

മിക്കാം. കളിന എല്ലാവരുമായി അടുപ്പത്തിലാണ് എന്നാൽ, ആരുമായി പ്രത്യേകിച്ചൊരു അടുപ്പമില്ലതാനും. ഉള്ളംകയ്യിലെ ചങ്ങാതിമാരായി ആരുമില്ല. വീരേഴുന്ന ~~...~~ ശത്രുവുമില്ല. ഇക്കാരണംകൊണ്ടാവാം അവളെക്കുറിച്ച് ആർക്കൊരു എതിർഭിപ്രായമില്ല. ~~...~~ മവാ, അഭിപ്രായമേയില്ല ഒരു ദിവസം അവളെപ്പറ്റി ഞാൻ ലേഡിസ്കൂപ്പുവൈസറോടു ചോദിച്ചു.

“അയ്യോ, പതു; വെറുംപതു!” ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു. അവൾ തിരച്ചുപായപ്പൊരി ഞാൻ ~~...~~ ‘വെറും പതുവിനെ’ ഒന്നുനോക്കി. യൗവനം അവളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഒരു ധൃത്യാസവും വരുത്തിയിട്ടില്ല. തലമുടി കൈതിൽ അവൾ പുറത്തുവളർത്തിയില്ല; മുഖത്തു പശുധിയിട്ടില്ല; കാൽവീരൽകൊണ്ട് ഒന്നും വെച്ചില്ല; പ്രസക്തിയില്ലാത്തതിടത്തു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും പ്രസക്തയുള്ളിടത്തു ഗൗരവം കൊള്ളുകയും ചെയ്തില്ല. അവൾ ഔരവതത്തെ ആശ്രയിക്കുകയല്ല, നരവനും അവളെ പൊത്തിപ്പിടിക്കുകയാണെന്നാണ് തോന്നുക. ശോകാത്മകമായ ~~...~~ പുഞ്ചിരിമാത്രം സ്ഫുടതയോടെ വരുന്നു. എന്റെ ചങ്ങാതിയൊന്നു നിർത്തി. കിടത്തേയ്ക്കു് ഉറപ്പിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് അല്ലനേരമിരുന്നു.

“എന്നിട്ട്, പറയൂ”—ഞാൻ തിരക്കി.

“പറയാം. ജീവിതം എത്രമേൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞതാണെന്ന് ആലോചിക്കുകയാണു ഞാൻ. അപ്രതീക്ഷിതമായ കാര്യങ്ങൾ വിപ്രതീക്ഷിതങ്ങളെപ്പോലെ പൊന്നിവരുന്നു. ഒരു ഏതാനും തന്തിന് ഒരു മനുഷ്യപരമ്പര മുഴുവൻ പൊങ്ങിവരുന്നതു കാണാം. അപ്പോഴേ, നിങ്ങൾ ഉണർന്നോക്കൂ. അതാ, അവിടെ വെറും വേട്ടമെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതേവരെ ആയിരത്തുകുറി

‘അഭിപ്രായവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവില്ല. ഞങ്ങളുടെ മനോഭാവവും കർത്തിനായക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നില്ല.’

“മുതലാളിയേ” ഓരോ പണിക്കാരേക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായമുണ്ടാകുമോ?—ഞാൻ ഇടയിൽക്കടന്നു ചോദിച്ചു.

“യ്യോ, ഹെർ അപ്പാ! ആ മുപ്പതര നിങ്ങളറിയില്ല. ഗിററ് ലത്തുടെ തലയെടുപ്പോടെ നിശ്ശബ്ദമായി ഫാക്ടറി ക്ഷേമിലൂടെ നടന്നുപോകുന്ന ആ സ്വല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അങ്ങൻ ഓരോരുത്തരെയും പഠിച്ചുകഴിയും. കണ്ണാടയുടെ ഇടമിറുക്കുമുള്ള ചെരിഞ്ഞ വീക്ഷണം വേലക്കാർ കണ്ടില്ല. എല്ലാവർക്കും അങ്ങനെ ഒരുമാതിരിയെ പലരെപ്പറ്റിയും അങ്ങൻ ഏതൊരു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: ‘ഓ, നോക്കൂ. മറിയ മാമാസുത്രക്കാരീയാണു’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ആ മായവി മറയിയാണു’ അതുമല്ലെങ്കിൽ ‘ജാനകിയുണ്ടല്ലോ, ടുൻടപ്പകാരിയാ, - ഞാനറിയും.’ അങ്ങനെ പലരെപ്പറ്റിയും. ഒടുവിൽ, ‘ബുദ്ധികെട്ടവനേ, മനസ്സിന്റേതോ?’ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഏതെങ്കിലും മുഖത്തെ യൊന്നു നോക്കുകയും ചെയ്തും ടുൻടവടിന്റെ മുപ്പർത്തിനെ പൊറുക്കുകയ്ക്കില്ല. മിതവാക്കായ അദ്ദേഹം കാര്യത്തെപ്പറ്റി നീട്ടിനീട്ടി പറയും. ‘എങ്ങിനെയാണു ഈ പെൺകുട്ടികൾ ഈ വിധം ഉടുത്തൊരുങ്ങുന്നത്. ഞാൻ കൊടുക്കുന്നത് ഇത്രയാണെന്നു’ എന്നിങ്ങനെയും. തലയിൻ തിരുക്കിയ പൂ നോക്കൂ. കരണയിൽ മീനെ അതിനു ചിലവാകും. ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ സാധിക്കുന്നു?’ ഒരിക്കൽക്കൂടെ ‘മന്താ, മനസ്സിന്റേതോ?’ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഏതെന്നോക്കി. ‘അവിടുത്തെ ബുദ്ധിവിശേഷം!’ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ പുഞ്ചിരിക്കാളുകയും ചെയ്തു. പണക്കാരുടെ അടുത്തു ജോലി ചെയ്യാനുള്ള

ആദ്യത്തെ പരിച്ഛിപ്ത പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളിയാണ് മിടുക്കൻ എന്ന വിളിക്കുമ്പോൾ 'അവിടുത്തെ മേ' എന്നർത്ഥത്തിൽ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളി എന്ന പാടള്ള കഴിഞ്ഞു എന്ന വിളിക്കുമ്പോഴും അതേ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളിയായിത്തന്നെതു പരിവർത്തിച്ചിരുന്നു. അതേ, ചെറുപ്പക്കാൻ അങ്ങനെയൊരു സന്ദർഭത്തിലും ഞാൻ പുഞ്ചിരിക്കൊഴിച്ചു. അന്നും ഞാൻ പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ട് ആ മനുഷ്യനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ആ പ്രസംഗം, പ്രതീക്ഷിച്ചവണ്ണം, നീണ്ടുപോയി. 'ഇവനെ നന്നാവില്ല ദൈവിത്തവും നീതിയിലും വിശ്വാസമില്ല. ട്രിപ്പുകാർ! നോക്കൂ, കിട്ടുന്നതൊക്കെ ഇങ്ങനെ വൃത്താകൃതിയാണ്. ചാവുജീവിതത്തിന്റെ മഹത്വം അറയില്ല. ഒരാൾ നിയമമിരിക്കാൻ ജീവിതമഴിവാൻ കഴിച്ചവനാണ് ഭൂമിയിൽ പിറന്നവരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയവൻ.....' ആ മനുഷ്യൻ സ്വപ്നനരകം കണ്ണടച്ചിരുന്നു. ഞാൻ 'ആമേൻ' എന്നു പറഞ്ഞില്ല. അങ്ങാൻ ശാന്തമായൊരു സ്വരത്തിൽ തുടർന്നു. 'ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നത് സോഷ്യലിസം വരണമെന്നതന്നെയാണ്. അതു മനുഷ്യൻ നീതിനൽകും. പക്ഷേ, ട്രിപ്പുകാർ!.....' ഞാൻ വെറുക്കപ്പെട്ടുനിൽക്കെ. സോഷ്യലിസം എന്നൊരു വാക്കു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാൻ വൈദഗ്ദ്ധ്യമില്ലാത്തതെ അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സന്ദർഭംപോലെയും അനന്തമായി അങ്ങനെയായി ഒഴുകുമ്പോൾ, ഏന്റെ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചത് മറ്റൊരു കഥയായിരുന്നു—അയാളുടെ വെല്ലുവിളിയുടെ കഥ.... " "ആരുടെ കഥ?"

“അന്ധരുടെ വെല്ലുവിളിയുടെ ഒരു ഭാഗ്യം മൂന്നു ക
ട്ടികളും—ഇവയ്ക്കു പുറമെ അങ്ങിനെ ഒന്നിനെക്കൂടി അ
ഭ്രാന്തനെന്നു പലവേണ്ടത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വെല്ലുവി
ളിക്കണന്നുവെച്ചിട്ടല്ലാ, അങ്ങോർ, ആദ്യമവളെ സമീപി

ച്ചത്. സന്ദർശനം തന്നിടാം പോയതുമുഖമുളളവളെ ഏല്പാ
മാന്യസ്ഥാനങ്ങളിലും കസേല നൽകപ്പെടുന്നവളുമായ
കസാസൈനറിലേയ്ക്കിങ്ങ അദ്ദേഹം ആദ്യം കണ്ടത്
കലക്ടറുടെ ഒരു വിജ്ഞാപനത്തിലായിരുന്നു. വിജ്ഞാപന
ശേഷം പലരും നന്ദിപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തി. വനിതാ
വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ട് സംസാരിച്ചത്
അ മാന്യസ്ത്രീയായിരുന്നു. പൂവംപഴംപോലുള്ള ആ
അനുഭവമുണ്ടെ സംഭാഷണം എല്ലാവർക്കും പിടിച്ചു, എ
ല്ലാവരും കയ്യടിച്ചു, കനപ്പിച്ചു മുഖവുമായി ഒരിടത്തിരു
ന്ന അങ്ങളുടെ മുതലാളിപോലും. പരിയുമ്പോഴും എ
ല്ലാവരും അവൾക്കു കൈകൊടുത്തു; മുതലാളിയും. അ
ങ്ങോർ അവളെ ഒരു ഉരുന്നിനോക്കുകയും ചെയ്തു. എ
ന്ത്? ഉരുന്നിനോക്കി." സ്റ്റേഷനിലെ സംഭാഷണം നിർത്തി
എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു ഉരുന്നിനോക്കി.

“അതുശരി. മനസ്സിലായി.”—ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

ഇല്ല, മനസ്സിലായില്ല. ഒരു വെല്ലാട്ടിയെ അവ
ളിൽ കണ്ടിട്ടല്ലാ അങ്ങോർ പുഞ്ചിരിക്കാഞ്ഞത്.”

“പിന്നെ?”

“ബിസിനസ്സിനുള്ള ഒരുപകരണമായി അവളെ
ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. അവളെ വീട്ടിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കു
കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയൊരു വിജ്ഞാപനം അവൾക്കു പരിചി
തമാണ്. അവൾ അ മാന്യസ്ത്രീയാണ്; മുൻസിപ്പൽ
കൌൺസിലർപോലുമാണ്. അവൾ വന്നു; വിജ്ഞാ
സ്പീകരിച്ചു. സ്വന്തം കാരിൽ അവളെ തിരിച്ചറയ്ക്കു
മ്പോൾ അങ്ങോർ പടിവരെ അനയാത്രയും ചെയ്തു. അ
ങ്ങനെ ആവശ്യമുള്ള അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം
മാന്യസ്ത്രീയെ ഒരു മുണ്ടലാക്കി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി.
ഫലവും കിട്ടി. റെബുലേഷൻ പറ്റിയുള്ള.”

“എന്തെ?”—ഞാൻ ചോദിച്ചുപോയി.

“അവളിട്ട് മൂൺ താനും കൊത്തിവിടുകയായിരുന്നെന്ന് മുതലാളി അറിഞ്ഞില്ല. മാന്യസ്രീ അദ്ദേഹത്തെ കടിച്ചെടുത്തില്ല. ഇരപിടിക്കുന്ന സപ്തകന്യകയെപ്പോലെ സ്വശരീരംകൊണ്ട് അങ്ങനെയെങ്കിലും ആത്മാവിലും ഉറയിറക്കി. പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവൾ ഇങ്ങോട്ട് വരാതായി. എല്ലാ സായാഹ്നങ്ങളിലും മുതലാളി അങ്ങോട്ട് എത്തിക്കൊള്ളും. വീട്ടിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുമ്പോൾ, കനപ്പിച്ച മുഖഭാവവുമായി ഭാര്യനോക്കിനില്ക്കും. കുട്ടികൾ പ്രകാശമാനങ്ങളായ മെഴുകുതിരികൾക്കു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി സങ്കീർത്തനംപാടും.

“ഇതവഴി വലിയോരിട്ടക്കം കടന്നുപോയി.”

ആരുള്ളതിലെ കടന്നിടാൻ.....”

ആരും തടഞ്ഞില്ല; എതിർ പറഞ്ഞില്ല; പിറുപിറുത്തുപോലുമില്ല. ഏതെങ്കിലുംപോകുന്ന ഒരു നെടുവീപ്പുമാത്രം അവൾ ചാരിനില്ക്കുന്നതുണിനെ ആശ്ശോഷിച്ചു. നിറഞ്ഞുരുളുന്ന കണ്ണുകളോടെ ആ ഭാര്യ കിടപ്പറയിലേയ്ക്കു പോകുകയും ചെയ്തു. എളിയ നിലയിൽനിന്ന് സ്വപനമിത്രമെങ്കൊണ്ട് ഉയർന്നുവന്ന അദ്ദേഹം തനിക്കാം പൊരുളെയും തന്നിഷ്ടവുമുള്ള ആളായിരുന്നു. ഇങ്ങോക്കിൽ ഇങ്ങിനെയാകട്ടെ ഉള്ളവെന്ന് അവർക്കറിയാം.

ഗതി നിർബാധമായിരുന്നു. ഒന്നാംമനോഭവപ്രാപ്തിയായി. ഫാക്ടറിക്കാരുള്ളിൽപ്പോലും അവളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവസാന വിധിയായിത്തീർന്നു.

ഈ കഥകളെല്ലാം മുതലാളിയുടെ ആ സദാചാരപ്രസംഗത്തിനൊപ്പം എന്റെ ഏതെങ്കിലും മുഖം നിവർത്തുന്നു. പക്ഷെ, ഞാൻ എല്ലാം വിഴുങ്ങി. ആകാശത്തിനു മുകളിൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെയായിത്തീർന്നു.

കൊൾ ഇല്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ എല്ലാ വേലക്കാരെപ്പറ്റിയും കണിശമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്ന മുതലാളിക്കുപോലും കത്രിനയെപ്പറ്റി കെങ്കിലും പ്രായമുണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. അവൾ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു; ജീവന്റെ നിഴൽ.

വിളർന്ന പന്ത്രണ്ടുപോലെ എന്തോ ഒന്ന് കത്രിനയുടെ പുഞ്ചിരിയിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ: അതു വാടാതെ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ടും, അതു പതുക്കെപ്പതുക്കെ വാടുകയാണ്. ആ കണ്ണുകളിൽ ദയവും വിഷാദവും തങ്ങി നിന്നു. അവയ്ക്കു പുറവും ഒരു വലിഞ്ഞു പിടിക്കൽ; കവിളുകൾക്കു തളർച്ച. കാരണം മനസിലായില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവൾ സന്തോഷിക്കേണ്ട സമയമാണ്. കൂടി സ്വപ്നം കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ജീവനും കാരകൂടി ആശ്വാസപ്രദമാവുകയാണല്ലോ. കത്രിന സ്വന്തം ഒരു കടം കഥയാണ്; ഇപ്പോൾ കടംകഥയിനേൽ കടംകഥയായി.

അടുത്ത ദിവസം മുതലാളി എന്നെ ആഫീസു മുറിയിലേയ്ക്കു വിളിപ്പിച്ചു. എന്തു പുതിയ കലാപം കൊണ്ടാണവോ വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് ഓർമ്മ ഞാൻ ചെന്നു.

‘പിന്നെ, ആ കത്രിന അവിടെയില്ലേ?’

‘ഉണ്ട്.’ ഞാൻ ഉല്ലാസത്തോടെ.

‘അവൾ എങ്ങിനെയുണ്ട്?’

‘മോശമില്ല. പണിയെടുക്കും.’

‘അവളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്താണെന്ന്?’

‘ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നായില്ല. അവളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി.....?’

‘വിശേഷമാണല്ലോ’ ഞാൻ തളിവിട്ടു.

“താൻ ഏതു ലോകത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത്? വൈകുന്നേരംവരെ ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു; ഒന്നും അറിയുന്നുമില്ല. തുടങ്ങിയില്ല.”

ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിനിന്നു. കർത്താവേ, ഇനി ഒരു മൈതാനപ്രസംഗം മുഴുവൻ തീറ്റിയിട്ടേ കാഴ്ചമിടങ്ങാട്ടു പറയൂ.

‘താനറിഞ്ഞോ, ~~ആ~~ പെണ്ണിനു ഗർഭമുണ്ട്.’

അതിനു തൊന്നെത്തുടവണമെന്നു ചോദിക്കാനാണ് തോന്നിയത്. പക്ഷേ, പറഞ്ഞു തിടങ്ങേണ്ടത് “ഇല്ല”

“ഒന്നിനും തുടങ്ങിയില്ല ഇത്തരം പെണ്ണുങ്ങളെ വച്ചുകാണിയിരുന്നാൽ കമ്പനയുടെ പേര് എന്താവൂ?”

ഞാൻ ഒന്നുംമിണ്ടിയില്ല.

‘താനെന്താ മിഴിക്കുന്നത്? അവളെ പറഞ്ഞതയ്യോ പോവൂ.’

ഞാൻ ഫാക്ടറിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഇതു നേരമെന്നു വരുമോ?

കമ്പനിയെ അടിമുടി ഒന്നുനോക്കി. ആ പെൺകിടാവിന്റെ പരുങ്ങൽ സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവളോടു ഒന്നും പറയാൻ തോന്നിയില്ല.

ഇതെങ്ങിനെ? ലേഡീസുപ്രവേശനമുടൻ വാക്കുകൾ എന്റെ ഏതെങ്കിലും കൈകൾക്കുടി മുഴങ്ങി. പതു, വെറുംപതു! കമ്പനിയോടു എന്തെങ്കിലും കഠിനമായ വെറുപ്പാണ് അപ്പോൾ തോന്നിയത്. ഒരു തെമ്മാടിപ്പെണ്ണ്! പക്ഷേ, നാഴികകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവളെവിടിച്ചതയ്യെന്നതുവെളി ആസുഖമാണ് എന്നു തുണിവിടിച്ചപ്പോഴെന്ന് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അമർത്തിവെച്ചിട്ടു കാഴ്ചമല്ല. കഠിനകർമ്മം ഞാൻതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ലേഡീസുപ്രവേശനമെവിടെ വീളിച്ചു കാഴ്ചം ധരിപ്പിച്ചു.

“എന്റെ കൈ ററക്കേ, കൊഴ്ത്തായി എനിക്കു സംശയം തുടങ്ങിയിട്ട്” “അവർ ■■■ കുറഞ്ഞിപ്പാട്ടുനീതിയിൽ ആരംഭിച്ചു. ‘പെണ്ണിന്’ ഒരു വല്ലാത്തു; കൊടാനും; തളർച്ച. ഇന്നലെ ഏതാണൊരു ഉൾക്കൊള്ളം കിട്ടി. തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടല്ലേ പറഞ്ഞുകൂടൂ.’

‘എന്തുതാ?’

പല പൊടിപ്പം തൊങ്ങലുമായി ഒരു നീണ്ട കഥയ്ക്കു, ക്ഷണശിരസ്സുവരുന്നു. കത്രീനയുടെ അമ്മത്താവഴിക്കാരുമായി അകന്ന ബന്ധമുള്ള ■■■ ചെറുകുറുപ്പൻ പട്ടാളത്തിൽനിന്ന് അവധിയിൽ വന്നപ്പോൾ അവളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നുപോൽ. ചെറുകുറുപ്പൻ കണ്ടാൽ കൊള്ളാം; ശീലവും മോശമില്ല. മൂന്നാഴ്ചക്കാലം അവിടെ താമസിച്ചു. ■■■ മോതിരവും വിവാഹം കഴിക്കാമെന്ന വാഗ്ദാനവും നൽകി അവൻ പോയി. കത്രീനയ്ക്കു ■■■ റെല്ല തളർച്ചയും തുടങ്ങി.

‘ഇതിലെന്താണ്’, അക്കാ?’

‘ഒന്നുമില്ലേ? അവളൊരു സത്യവിശ്വാസിയല്ലേ? ചെറുപ്പമായിട്ടുതന്നെയാണ് എല്ലാവർക്കും പ്രായമായതും. ഈ കാലയളവിലൊന്നും കൊടാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല’ തന്റെ ഉൾക്കൊള്ളം ആ സ്ത്രീ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ‘അവൻ കല്യാണം കഴിക്കുമല്ലോ, അക്കാ?’

‘സമയറിയണമേ! തീരുസഭയെ തെറ്റി ഒരു സത്യവിശ്വാസി നടക്കാവോ?’

അവരോട് വാദിച്ചിട്ട് പ്രയോജനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് എന്റെ നിയമത്തെ തെറ്റിയിരിക്കുവാൻ ഉതകാൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു. അവളെ പറഞ്ഞതെയ്യും. എന്തു കററുംപെയ്യും പാവപ്പെട്ട പെണ്ണു? എന്തു പെണ്ണാണ് മനസ്സാത്ത ഒരു കാമുകനെ പുറകാലം കാണു

തട്ടിക്കളയുക? കാലത്തിന്റെ വെള്ളിക്കുടികൾ തലയിൽമുടി നടക്കുന്ന കമ്പുകളുടെ ഏതൊരുതർക്കംഗത്തു പോലും ശബ്ദം പരക്കില്ലാത്തതല്ലാതെ, ഇലകൊഴിഞ്ഞ ചില പ്രണയബന്ധങ്ങൾ ബാക്കിയില്ലാവില്ലേ?

ഒരുപെറാൻ കൊതിക്കാത്ത പെണ്ണേതാണ്? തിന്നുവേണ്ടി ഗർഭഭാരവും ഇരുന്നേറുന്നതും അവർ താങ്ങുന്നു. പെറാമക്കളൊക്കെ പത്തു പെണ്ണിനും ആശ്വാസമുണ്ട്; മച്ചിക്കോ? ആലാലനകളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിൽ കത്തിമറിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഞാൻ ഒന്നും ആ സ്ത്രീയോടു പറഞ്ഞില്ല.

‘അക്കാ, ഇതെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കി അറിഞ്ഞു?’

അവർ ഒരു പതുക്കെ വിരിച്ചു. ‘എന്നിട്ട്, ഒരു നവോദയയുടെ ലത്താഭാരത്തോടെ ഇങ്ങനെ മൊഴിയുകയും ചെയ്തു. ‘ഞാനെങ്ങിനെ അറിയാനാണ് റെററേ?’ എന്നുവെച്ചാൽ തനിക്കെല്ലാം അറിയാം; എങ്കിലും അതു പറയാൻ പാടുണ്ടോ എന്നാണർത്ഥം. ‘എന്നിട്ട്, ഒരു കൂടി ചോദിച്ചോള എന്തൊരു മുഖഭാവവും കാട്ടി.

‘അക്കാ, ഞാനാക്കോടെങ്കിലും പറയോ?’

‘ഞാൻ പറഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞാൽ എന്റെ ഗതി—’

‘പരഗതിതന്നെ. അതെന്തിക്കറിയില്ലേ അക്കാ?’

അവർ നാലുപറയും ഒരു കണ്ണാടിയിൽ പതുക്കെ മറയ്ക്കുക.

‘മറ്റൊരു കൂട്ടായ്മയല്ലേ? അവിടുത്തെ കല്പനയാ.’

മുതലാളിയുടെ റെപ്പോർട്ട് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി.

‘അവളെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞു?’

‘ഇതു പെണ്ണിന്റെ വീട് തെളിയിച്ചല്ലേ?’

‘എല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. വെച്ചാട്ടിയുടെ വിധി

യാണു്; ഇനി അപ്പീലില്ല.

അന്നു വൈകുന്നേരം കരീനയെ വിളിച്ചിട്ടു. പേടിച്ചുണ്ടു മുഖഭാവവുമായി അവൾ എന്റെ മേശയ്ക്കരികെ വന്നു്. ആ തളൻ കവിളുകളും നീലിമയിരട്ടിച്ച കണ്ണുകളും ശോകാത്മകമായ വീക്ഷണവും കററു ഏറ്റുപറഞ്ഞു. അവിവാചിതയായ ഗർഭിണിയെ പ്രകൃതി കളുഴിച്ചിട്ടില്ല. പ്രഥമഗർഭകോലത്തുണ്ടാകുന്ന പരുക്കൊക്കെ കരീനയ്ക്കുമുണ്ടായി. മാറിടം അല്പം കൂടി കനത്തു് ഉണ്ടു്. ഒരു പുതിയ തലമുറയെ ഉറപ്പിച്ചു മുതൽ അതു പാകപ്പെടുകയാണു്. പക്ഷെ, ഇതു കണക്കിലെടുത്തു കറുത്തു കണ്ടു്. കരിർ കൂമ്പിയപ്പോൾ കർഷകർ ഉണ്ടായു്! എന്തിനാണു് വിളിച്ചതെന്ന് അവൾ ചോദിച്ചിട്ടു. എന്താപത്തായാലും അതങ്ങു പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ മതി! എന്നൊരു മുഖഭാവമായിരുന്നു അവൾക്കു്.

‘കരീനാ.....’

അവൾ വിളിക്കേട്ടില്ല. നന്നെ ആയാസത്തോടെ ആ ശോകാത്മകമായ ചുഞ്ചിരി പകുതി വിടുന്നുനിന്നു.

‘കരീനാ.....’

വീണ്ടും നിശ്ശബ്ദത. ഞാൻ അവളെ അടിച്ചടി ഒന്നു നോക്കി. നിറനിറാവിലെ നിഴൽപ്പാടുപോലെ ഭാവവ്യഞ്ജനമായിരുന്നു ആ രൂപം. ആ കടവയറ്റിൽ ഒരു കൊല്ലാത്തമാവു കിടന്നു പരുങ്ങുന്നുണ്ടാവില്ലേ? ഇന്നു് കരീനയെ പട്ടിണിയിലേക്കു തിരിച്ചയക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളാണു് നശിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിനേൽ കൊച്ചൊരു വുമ്പെല്ലിക്കത്തക്കൊണ്ണു രൂപംപ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ ജീവി എന്തിനു് ഈ പ്രത്യാഘാതം ഏല്ക്കുന്നു? അതു പിറന്നെന്നയ്ക്കാം. വലുതായെന്നയ്ക്കാം. എന്റെയും നിങ്ങളു

ഒരേയം കഞ്ഞിനേപ്പോലെ വില്പവച്ചു നടന്നേയ്ക്കാം. അമ്മയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് 'അച്ഛനെവിടെ, അമ്മേ?' എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. യാത്രയിൽ തളൻവിഴുന്ന എന്റെരകനെ ഈ ഇരുമ്പുവക്കുപോലുള്ള കൈകൾ അങ്ങിയേക്കാം. ലോകത്തിന്നു മുഴുവൻ അവയൊരു അങ്ങിയേയ്ക്കാം. ആക്കിയാം അങ്ങിനെയാകെ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്ന്! വേദനയിൽനിന്നു കൂടെയടുത്ത അവൻ മനുഷ്യനെ അവന്റെ വേദനയിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചുകൂടെ? ഭാവിയിടെ ഈ തിരുൾ വിഴുത്തെടുക്കാൻ എന്റെ കയ്യു വേണമോ? പക്ഷെ, ഞാൻ എന്നെ നശിപ്പിക്കുന്നോ? എന്നിട്ടും അവൾക്ക് കേൾ കിട്ടുമോ? ഞാൻ പോയാൽ ഇനിയൊരു സമർത്ഥൻ വരും; നല്ല തെളിഞ്ഞ മലയാളത്തിൽ അവളോടു കടന്നുപോവാൻ പറയുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ ഏന്റെ കത്തി. മുർച്ചകൂട്ടുക തന്നെവേണം. "കത്രീനാ, നിന്നെ സംബന്ധിച്ച മുതലാളികളെ ആക്ഷേപമുണ്ട്" ഞാനൊന്നു നിർത്തി, മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. ഒരു നേരിയ അമ്പരപ്പ് ആ കണ്ണിൽ റ്റുറുവിക്കുകയായിരുന്നു.

'കത്രീനാ, നാളെ പണിക്കു വരേണ്ട' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടല്ല. 'മുതലാളിയെ ഒരു ചെറു കണ്ടുകൂട്ടു'

മാപ്പുചോദിക്കു; സങ്കടം റയ്. വിചാരിച്ചേയ്ക്കാം' എന്നാണു പറഞ്ഞത്. അവൾക്കുള്ള അവസാനത്തെ ഉൾപ്പം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നുവെച്ചാണു ഞാനങ്ങിനെ ഉപദേശിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സാധുപ്പെണ്ണകളിയെ അറുത്തറിയാനുള്ള

പരുപരുപ്പ് എന്റെ കൈകൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളും അവളുടെ മുതലാളിയുംകൂടി ആ കാര്യം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഞാൻ കവിട്ടിരുന്നു. അന്നത്തെ ഫാക്ടറിക്കുണക്കുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന ഭാവത്തിൽ കടലാസിൽ എന്തൊക്കെയോ കത്തിക്കുറിച്ചു. പത്തു നിമിഷം കഴിഞ്ഞു മുഖമുയർത്തി നോക്കിയപ്പോഴും — ത്വീന അവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുകയാണ്. ഒരു പെറ്റ പോലെ അവൾ ആകെ വാൻപോയി. ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു വിളർപ്പ്. 'കത്വീനാ, മുതലാളിയെ ഇപ്പോൾതന്നെ കാണു. ആഫീസിലുണ്ട്.' അവളോന്നു പറഞ്ഞു. ആവതില്ലായ്മയെ ഇതിലധികം സ്പഷ്ടമാക്കുക വയ്യാതിരുന്നു.

'ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടു പ്രയാജനമില്ല. ചെല്ലൂ.' 'ഞാൻ വീണ്ടും തിരിച്ചു. 'പോകുന്നതിനു മുമ്പു ചെല്ലൂ.'

അറകൂട്ടിലേക്കു കയറുന്ന ആടിയെപ്പോലെ ആ പെൺകിടാവ് ആഫീസുമുറിയ്ക്കു നേരെ നീക്കി. പിന്നാലെ ഞാനും. വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുന്ന ശുപാരിയോട് അവളുടേതേക്കു കടന്നോട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി. ഒരു നിമിഷം സന്ദർശിച്ചതിനു അവൾ പതുക്കെ അകത്തേക്കു കാലെടുത്തുവെച്ചു. അവൾ കാലടിയെടുത്തു വെച്ചപ്പോൾ താണുപോയപ്പോലെ ഏനിക്കുതോന്നി. ഞാൻ ചുരുക്കം ചാരി ചെവിയോർത്തു നിന്നു.

ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന് — നിമിഷങ്ങൾ ഇങ്ങനെകടന്നു പോയി. ■■■ ശബ്ദവുമുണ്ടായില്ല. തിരിയ്ക്കു തീപ്പിടിയ്ക്കുകയാണ്; ആ കട്ടക്കു ഇപ്പോൾ പൊട്ടും, തെറിയ്ക്കും അവളെ പറഞ്ഞുവെച്ചതിനു എന്നോടും ശുണ്ണിയെടുക്കുമോ! ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടാണ് അങ്ങോട്ടു ചെന്നത് എന്നവൾ പറഞ്ഞാക്കുമോ! മെമ! ഞാൻ അതാദ്യമേ ചട്ടം ചെല്ലേണ്ടതായിരുന്നു. വീണ്ടും നിമിഷങ്ങൾ കടന്നു പോയി — ഒന്ന്, രണ്ട്.

‘ഉം ?’ — സുപരിചിതമായ ആ മുളിച്ചോലും കേട്ടു. കഴുത്തുയർത്തിപ്പിടിച്ച് കണ്ണാടയുടെ ഇടയിലൂടെ കാക്കയപ്പോലെ നോക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപം എന്റെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നു. ~~എ~~ നിമിഷം കഴിഞ്ഞു. മറുപടിയുണ്ടായില്ല.

‘ഉം ? എന്താ?’ — ആ മുളിച്ചോലും വ്യാഖ്യാനത്തോടെ വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടു.

അവൾ കിതയ്ക്കുകയാണോ? എന്താണു് ഒന്നും പറയാത്തതു് ?

‘എന്താ കട്ടി കാളും?’ ഇടിയെട്ടുംപോലെ ആ ശബ്ദം വീണ്ടും കേട്ടു.

‘കൈററർ പറഞ്ഞു.....’ — ~~ആ~~ പറഞ്ഞതു് കരൂണയാണു്. പററിച്ചുവെണു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

‘എന്തു്?’ വീണ്ടും ~~എ~~ ഇടിയെട്ടൽ.

‘പണിയുടെ കാര്യം’ — കരൂണ തേങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ‘മുതലാളി ഒരു വിചാരിക്കണം.’

മയ്യനാട്ടു്

ഇ വ ഹ ര്

ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ

ഫിനി, ദൈവൈപ്പാറംതു്
ഷാട്ടു് ഫാൻഡു് മുതലായ
വ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണു്.

Prop:-

Dharam R. R.

ഹാഡു! അപകടം പററിച്ചില്ലെന്നു ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

‘ഒരു ഞാൻ വിചാരിച്ചു.’ — മുതലാളിയുടെ കണക്കുശബ്ദം കേട്ടതുകൊണ്ടി. ‘അതാണു് തിന്റെ തള്ളവന്നുപറഞ്ഞപ്പോൾ ~~എ~~ ലിതന്നതു്. പക്ഷേ, നീ ഈ ഫാക്ടറിയെ താററിച്ചു’

മുദ്രാഗന്താനിനു മറു

പടിയുണ്ടായില്ല. എന്താ, അവർ പതങ്ങുകയാണോ?

‘മനസിദ്ധാരതോ, ഇനി നിന്നെ ഇവിടെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ വയ്യ.’

‘മുതലാളി...’

‘എന്നോട് പറയണ്ടാ; എന്തിക്കു കേൾക്കണ്ടാ നിന്റെ വാക്ക്. ഇതു തേവിടിയ്ക്കിപ്പോയല്ല തെങ്ങിനടന്ന വകയെപ്പിടിച്ച് പോവുകൊടുക്കാമെന്നു വെച്ചപ്പോൾ അഹമ്മതി മുത്തു. തെമ്മാടിപ്പികൾ. പള്ളിയും സഭയും വേണ്ടാ; നാടും വീടും വേണ്ടാ; വരുന്ന വരുന്ന ആണങ്ങൾക്ക്—” അങ്ങോർ അവിടെ നിൽനി.

‘മുതലാളി.....’—ആ ശബ്ദം കരൂനിയുടെതായിരുന്നു. അപേക്ഷയേക്കാൾ ആജ്ഞയായിരുന്നു അതിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടത്. ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. കരൂനിയതിൽനിന്ന് അങ്ങനെ ഒരു സ്വരമോ!

‘എടീ തേവിടിയ്ക്കി, നീ പട്ടി ചെറുപോലെ ഇവിടെ പൊറുകൂട്ടിയാൽ വല്ല മനുഷ്യരും ഏന്റെ കമ്പനിയ്ക്കേക്ക് തിരിഞ്ഞുകയറുമോ?’—മുതലാളിയുടെ ശബ്ദം കിടന്നു ചിലമ്പി.

‘എന്തിക്കുള്ളത്.’—കരൂന വീണ്ടും അടിയുറപ്പോടെ സംസാരിച്ചു!

“എതു പൊന്തയിലാണ് നിന്റെ ആളു്?”

“പൊന്തയിലല്ല, മിഖിറററിയിൽ.”

“എന്തു് കരൂനയാണോ സംസാരിക്കുന്നത്!”

“ആ തെങ്ങിയുടെ കൂടെ നീയും മിഖിറററിയിലേക്ക് പോയ്ക്കാ! തനിതേവിടിയ്ക്കി. കടന്നുപോ.”

“ഓ, പിന്നെ! മാതംകെട്ടു വാക്ക് പറയരുതു്”—കരൂനിയുടെ വിറയുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഞാൻ തെട്ടിപ്പോയി.

“മിഥിറററിപ്പോവാൻ നിങ്ങളുടെ സേവനമേണം. തേവിടിള്ളി അവനവന്റെ കടംബത്താ. ഹോ! ■■■ ശബമോൻ രാജാവ്!”

“എന്തെടീ.....” മുതലാളി അലറി.

“എടീ എന്ന് കടംബത്തുള്ളവരെ വിളിക്കണം. നിങ്ങളാകാ? നിങ്ങൾക്കു പണിക്കു വേണ്ടതിൽ വേണ്ടതെല്ലാം പറയണം. തോന്യാസം പറയരുത്. ഞാനറിയും നിങ്ങളെ! എന്റെ അവനെപ്പറ്റി തെങ്ങി എന്ന് പറയാൻ നിങ്ങളായില്ല. ഹൂ.....ദിവസവും സന്ധ്യയ്ക്കും കാരിൽക്കയറി.....” അപ്പോഴേയ്ക്കും ശിപായി ചെന്ന് അവളെ വെളിയിലേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അവൾ വിറയ്ക്കുകയും വിതുമ്മുകയും ചെയ്തു. അതേവരെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന അവളായിൽനിന്ന് വാക്കുകൾ ചരിപിറന്നു വീണു. “തേവിടിള്ളിപ്പോലും! തേവിടിള്ളി! തെങ്ങി...ഇതയാളോ...ചെകുത്താൻ പിടിക്കട്ടെ...ഏഴൻ പനപോലെയെങ്കിലും. തേവിടിള്ളിപ്പോലും തേവിടിള്ളി!.....”

ഞാൻ തരിച്ചുനിന്നു. കരളിന ഏണേയോ ശിപായിയേയോ ഹാക്സറിയേയോ കാണുന്നില്ല. അവൾ ലോകത്തെത്തന്നെ കാണുന്നില്ല. ഒരു ഭ്രാന്തത്തിനെപ്പോലെ വാക്കുകൾ ചിതറിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയി.

ഇത് പാവപ്പെട്ട കത്രീനയാണോ? വെറും പശുവാണോ? അപമാനിയും പ്രണിയുമായ ആ കൊച്ചാത്താവ് ഗെയിററിലേക്കു നീങ്ങുന്നതു ഞാൻ നോക്കി നിന്നു.

ഈ ഗെയിററ് എന്നെന്നേക്കുമായി അവളുടെ മുൻപിൽ അടയുകയായി. ഇങ്ങനെ എത്രതവണ അതടഞ്ഞു! എന്റെ സുഹൃത്തു് ഒരു നിമിതി, ഒരു സിഗരറ്റിനുവേണ്ടി പോക്കറ്റു തപ്പിക്കൊണ്ടു തുടരുകയാണ്:

“ഇതാണ് നീതി. വെപ്പാട്ടിമാർ കാമിനിമാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നു.”

“അതു ശരിയാണുതാനും.”—ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“ഉ-ം?”

“മാതു കൂട സാമൂഹ്യസ്ഥാപനമാണ്?”

“അതിന്?”

“വൃദ്ധിചാരിണിയും അതുപോലെതന്നെ.”

“അതുകൊണ്ട്?”

“പ്രേമഭോജനം ഒണ്ടിപ്പം ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ കത്രീന പ്രേമഭോജനമായിരുന്നു. അതു തെറ്റല്ലേ?”

എന്റെ സ്നേഹിതനു മറുപടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം സിഗരറ്റു കൊടുത്തി, അഞ്ഞു പുകവലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

—:o:—

—(സംപൂർണ്ണ പാഠകപദ്ധതി)—

പാഠകശാസ്ത്രസംബന്ധമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള

വിഷയം മേലുദ്ധ്യയന ഗ്രന്ഥം.

അദ്ധ്യയന മേന്മകൊണ്ടുതന്നെയും പല വർത്തനപുരുഷന്മാരും പ്രശസ്ത പാഠിപ്രിയ വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം. വില് വന്നു രൂപ മതിളാമിത്രംബുജ്ജിപ്പാ, പമ്പക്കുളം A.O. & P.O.

രണ്ടാമഴം തുണി

പേട്ടയിൽ എൻ. ജി. നായർ

കിഴക്കു വെള്ള വിതുന്നതിനു മുൻപേ തേവൻ അവന്റെ കൂടെയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങും. മുഖത്തു് വെള്ളം ഒഴിക്കാൻപോലും കൂട്ടാക്കാതെയുള്ള അവന്റെ ബദ്ധപ്പാട് കണ്ടാൽ തോന്നും അവൻ ഏതോ മഹാകാര്യം നേടാൻ പോകുകയാണെന്നു്. തലമുറകളായി ചുമന്നുവന്ന അടിമത്തം അവനായിട്ടു കളഞ്ഞുകളിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. തമ്പ്രാന്റെ പാടത്തെയുള്ള അവന്റെ പ്രയാണം കാണുമ്പോഴാണ് പ്രഭാതം പൂർത്തിയാക്കിയതു്. ഈ മനുഷ്യയന്ത്രത്തിന്റെ മഹാപ്രയത്നം 'നിഷ്കർമ്മ'ത്തിന്റെ മന്ത്രോച്ചാരണം മാത്രമാണു്.

കീറിപ്പറിഞ്ഞ നാറത്തുണികൊണ്ടു് ശരീരമാകെ പൊതിഞ്ഞു് തുമ്പയും തോളിലേങ്ങി തേവൻ നിശ്ശബ്ദ സേവനത്തിനിറങ്ങിത്തരികുമ്പോൾ പാതവക്കത്തുള്ള ചെററപ്പുകളിലെ തെങ്ങിപ്പട്ടികൾ അവന്റെ തയുടെ നേരെ മോങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

പാടത്തേത്തിയാൽ തേവനു് പിന്നെ വിശ്രമമില്ല. അടിമബോധത്തിന്റെ ആഴ്ത്തോണുവർത്തിയായി തയുടെ യാത്രികത സൃഷ്ടം അയാൾ അങ്ങിനെ തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കും.

പറവകൾപോലും തളൻ കൂനിക്കൂടിയിരിക്കുന്ന പൊരിയുന്ന ഓയിലത്തു് തെരഞ്ഞിവരെയോ കണ്ടുമണിവരെയോ തേവൻ അങ്ങിനെ പണിതുകൊള്ളണം. അണിമേടുകളുടെ, അധികാരവർഗ്ഗത്തിന്റെ അവിവിതശാസനമാണതു്. ഉച്ചതിരിയുമ്പോഴേക്കും ജീവിതമാരത്തിന്റെ മറ്റേറനകം ചുമന്നതളൻ ചിതത വക്കുപൊട്ടിയ

ഒരു കലവുമായി അവിടെ വരും. വരുകൾ വന്നിരുന്നും വെള്ളം മുറിയുന്നതായ ആ കലം താഴെവച്ചിട്ട് “ഒന്നിങ്ങോട്ടുവാ. എനിക്കു വേകം പോണം. പല്ലംപറിച്ചു പടിക്കു ചെല്ലാനുള്ളതാ”

തേവൻ അനുസരണയുള്ള കഞ്ഞിനെപ്പോലെ വഴിവക്കത്തെ തോട്ടിലിറങ്ങി മുഖം കഴുകി കലമെടുത്ത് അപ്പാടെ മോത്തും. “ഉം. ഇന്നാ. ഇതെ കൊറെ പറെറാണ്ട്. അത് ചാത്തൻ കൊടുത്തേറെ.” ചാത്തൻ അവന്റെ അരുമക്കിടാവാണ്. വിശപ്പു വിട്ടൊഴിയാത്ത തേവന്റെ വയറു പതയുമ്പോഴും ചാത്തന്റെ വിശപ്പിനെപ്പറ്റിയാണ് അവൻ കൂടുതലായി ചിന്തിക്കുക. ഫാ. എന്തൊരു സംസ്കാരം.

അന്തരീക്ഷത്തിൽ അന്ധകാരം പരക്കുമ്പോൾ തേവൻ കടലിലേയ്ക്കു മടങ്ങും. അതിനിടയിൽ തന്ത്രാന്റെ കാര്യം ധർമ്മൻ നാലുപട്ടം പാടത്തുചെന്ന് ‘റിമാക്കുകൾ പാസ്സാക്കുക’യും ഒന്നരണ്ടു പൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവും. ദിനകൃത്യങ്ങളിലെ ഈ പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ തേവൻ കൈക്കലേങ്കിലും അത്തുതപ്പെടുകയോ പരാതിപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല എടുപത്തണയോ നാഴിയകയോ അല്ലെങ്കിൽ ‘പിന്നെവാ’ എന്നുള്ള വാദാനമോ ഇതിനൊക്കെ പ്രതിഫലമായി അവൻ പററാറുണ്ട്. അക്കിനെ തേക്കുസ്സും കാക്കുസ്സുംവെറി വറങ്ങ ആ അടിമത്തം നാലഞ്ചു മനുഷ്യക്കോലങ്ങളുടെ ആയസ്സു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ട്, ജീവിതത്തിന്റെ കാരിയമ്പാണികൾ തറച്ചു ഇരുട്ടടഞ്ഞ ഇടവഴികളിൽകൂടെ നീങ്ങുകയാണ്.

X X X X

കോൺഗ്രസ്സിന്റെ വരവിന് മുൻപ് തേവന്റെ നാട്ടിൽ സമ്മേളനങ്ങളോ പ്രസംഗങ്ങളോ ഒന്നും പതിവില്ലായിരുന്നു. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള കേകദേശങ്ങളോ

നംപോലും കറ്റാമത്തിലെ കൃഷിക്കാർക്കിടയിൽനിന്നി-
ല്ല കൊല്ലത്തോടും പാത്തുള്ള പുൽമാടങ്ങളിലെ
പുലയക്കല്ലാം ഒത്തുകൂടി വിവിധ പാടും കൂത്തും ഒക്കെ കഴി-
ക്കാറുണ്ട്. അത് അമ്പനന്റെ “കൊലഭവേതയുടെ” പ്രീ-
തിക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നുതാനും തേവൻ ആ ത്യാഗത്തി-
ലേയ്ക്കുള്ള അമ്പന്റെ പങ്കു കൊടുക്കാറുണ്ട്. “കൊലം
മുടിഞ്ഞുപോം-ഇല്ലെങ്കിൽ” എന്നപല്ലവി അമ്പൻ എല്ലാ
വരോടും പറയും.

ഒരു ദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു തേവൻ പണിനിർത്തി
കുടിയിലേയ്ക്കു നേക്കത്തെ മടങ്ങി. അക്കരെ അയിര വാ-
ങ്ങാൻ പോയിരുന്ന ചാത്തൻ ഒരു വിശേഷവാനിയ്യമാ-
യിട്ടാണ് തിരിച്ചുവന്നത്. “അല്ലാ, അക്കരെ പള്ളീ-
യ്ക്ക് ഇന്നൊരു സവേണ്ട്. ഒരു വലിയ തമ്പ്രാ ആളുക-
ൾക്കല്ലാം പാണാം തൂണിം പോരും ഒക്കെ കൊടുക്കണോ-
ണ്ട്. നമുക്കൊക്കെ പോവാം.” അമ്പൻ ആദ്യദിനത്തോ-
ടെ തേവനോടു പറഞ്ഞു.

ചാത്തന്റെ പ്രാമയം സർവ്വസമ്മതമായി പാസായി.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞുപോകും തേവനും ചിത്തയും മക്കളും
കൂടി പള്ളിനടുയിലേയ്ക്കു നടന്നു. വഴിക്കവെ കൂട്ടുകാ-
നായ ചാക്കോമാപ്പിട്ടയെ കണ്ടുമുട്ടി. “നിങ്ങളൊക്കെ
സവയ്ക്കു പോവ്വാണല്ലോ, ചാത്തൻപൊലേനെ? നിങ്ങ-
ളൊക്കെ പ്രത്യേകിച്ചും ചെലല്ലെന്നോൻ സായിപ്പു പറ-
ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്നലെ വൈനേരം ഉപദേശി തറേയു വ-
ന്ന് എല്ലാക്കോടും പറഞ്ഞു ചട്ടംകെട്ടുന്നോൻ എന്നെ
വിളിച്ചു പറകുംവെന്ന് വഴിക്കു ചായം ചെള്ളാം
മററും വേണങ്കി കുടിച്ചൊണ്ടു വേകും ചെല്ല.” എന്നെ-
ല്ലാം ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞിട്ട്, സ്വന്തം കഞ്ഞിന്
ഭീനം വന്നാൽപോലും വളരെ ആലോചിച്ചു പണം വാ-

അത്ത നാട്ടുവൈദ്യനെക്കണ്ട് മരുന്ന് വാങ്ങാൻ ഉള്ള ചാക്കോപ്പൻ പാളപ്പൊതിയഴിച്ച് എട്ടണയെടുത്തു ചാത്തൻ കൊടുത്തു. ചാത്തനും മക്കൾക്കും ശകനും പൊടി പൊടിച്ചു. അയാൾ അന്നുവാങ്ങി എളിയിൽ തിരികിയിട്ട് തിടുക്കപ്പെട്ട് പള്ളിയിലേയ്ക്കു നടന്നു. ചിത്തയും മക്കളും നടന്നും ഓടിയും പിന്നാലെയും.

പള്ളിമുറ്റത്തു മുഴുവൻ പന്തലുകെട്ടി വിതാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുറ്റത്തു മണൽ വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവനെപ്പോലുള്ള അടിമകൾ രാപകൽ പണിയെടുത്തുണ്ടാക്കിയ വാഴക്കലകൾ പാതിരിയുടെ അലങ്കാര സാധനങ്ങളായി നിരന്നനിൽക്കുകയാണ്. പല ജാതിയിൽപ്പെട്ട ആളുകളും അന്നവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങാടിയിലിരുന്ന് മുടില്ലാത്ത പാട്ടുകൊണ്ടു മൂന്നു കാശിന് മോരു വില്ലാറുള്ള കിട്ടനായനും, കിഴങ്ങുപൂട്ടും ശർക്കരപ്പിയും റോഡുകിൽ നിരത്തിവെച്ച് കുടുംബം പട്ടിണിക്കിടന്ന വേലുവും പട്ടാളക്കാർക്കുപോലും പരിവർത്തനമായ മന്തൻപാപ്പയും പാടത്തു തങ്കമണികൾ വിളയിച്ച് പട്ടിണികൊണ്ടു കാലക്കുലം കഴിക്കുന്ന നീലനും—എന്നുവേണ്ട എല്ലാ തരത്തിലുംപെട്ട അധഃകൃതവർഗ്ഗങ്ങളും അന്നവിടെ അടിഞ്ഞുകേറിയിട്ടുണ്ട്! പള്ളിമുഖാവകൾ ഹിന്ദുക്കളെ ആരെപ്പറ്റും ക്ഷണിച്ച് പന്തലിൽ മുൻപന്തിയിൽത്തന്നെ ഇരുത്തി.

അ ബാൻറുമേളം സംഘിപ്പിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തിനെ കുറിച്ചു. “ഇതയാൾ ചെറുകഥയെന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്ന നീളൻകപ്പായങ്ങൾ ധരിച്ച അ സംഘം അനന്തായിവൃന്ദങ്ങളാൽ പരിസേവിതനായി അയാൾ പ്രസംഗമുണ്ടാക്കുന്നതായുള്ള പ്രവേശിച്ചു. എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു വന്നു. അനന്തരം കൺകെട്ടുവില്ലാപോലെ ഒളി

ചുവപ്പിട്ടുള്ള കൊഴുത്തുരുണ്ട വെളുത്ത കൈകൾപൊക്കി അദ്ദേഹം സദസ്യരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. എല്ലാവരും ശിരസ്സു കനിച്ചതു വാങ്ങി. ഇരിക്കുവാൻ കൽപ്പനയുണ്ടായി. എല്ലാവരും ഇരുന്നു. ആ അതിമാനഷൻ പ്രസംഗിച്ചു. “ദൈവത്തിനു സ്തുതി! ക്രിസ്തു മരുത്തൻ്റെ ഇണക്കുളറിഞ്ഞിട്ടാണ് അനവധി ഫിന്റക്കളും നമ്മുടെ സഭയിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. വിശുദ്ധപുസ്തകം എല്ലാവർക്കും വിശ്വാസം നൽകുന്നു. നമ്മുടെ നീതിമാനായ പിതാവിനും മാർഗ്ഗത്തിനും വിശ്വസിക്കാത്ത പാപികൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം കിട്ടാതെ നരകിക്കേണ്ടിവരും അതു നമുക്കിഷ്ടമല്ല. ഇതുകൊണ്ടു കണ്ണുള്ളവർ കാണുവിൻ. കാതുള്ളവർ കേൾക്കുവിൻ. മുട്ടുവിൻ തുറക്കപ്പെടും. ആയതിനാൽ ദൈവസഭയ്ക്കു അവരോടു ജീവകാരുണ്യമുണ്ട്. അവിശ്വാസികൾക്കു ദൈവം മാപ്പു കൊടുക്കുകയില്ല ഭാരം ചുമക്കുന്നവരും വണ്ടിവലിക്കുന്നവരും എൻ്റെയടുക്കൽ വരുവിൻ എന്ന് അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. ആയതിനാൽ മറ്റു മതങ്ങളിലുള്ള അവിശ്വാസികൾ ആ തിരുവായ്ചൊഴി കേൾക്കുവിൻ. പാപികളായുള്ളോരേ! നിങ്ങൾ പിതാവിൻ്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നേടണം. ~~അവർ~~ സഭയിൽ ചേരുന്നവർക്ക് നമ്മൾ രണ്ടുമുഴം നീയും ആഹാരവും കൊടുക്കും. എല്ലാ ആപത്തിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കും. നിങ്ങളെല്ലാവരും സ്നേഹം ചെയ്യുവിൻ.” ഈ നെടുത്തെടുക്കൽ പ്രസംഗം രണ്ടു മണിക്കൂറോളം നീണ്ടുനിന്നു. ഫലമോ? വർദ്ധിച്ച ഒരു മതപരിവർത്തനം! മുന്നൂറോളം ഫിന്റക്കൾ വിശ്വാസികളായി.

പാത്തനും ചിരുതയും മറ്റു പിച്ചേക്കും തേവനും അവശക്രിസ്ത്യാനികളായി. പുഷിത വസ്ത്രങ്ങളും സാ

പ്ലാടം. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി തിരുവോണമുണ്ടായി.

തേവനും കൂട്ടരും ക്രിസ്ത്യാനികളായതോടെ അവരുടെ തമ്പ്രാൻ അവനെ പലവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ കാര്യസ്ഥന്മാർ ആ ചെറുകുടിൽ പെരുവിരൽകൊണ്ട് തട്ടിയെറിഞ്ഞു. കിടപ്പോടമില്ലാതായ ചാത്തൻ ഇടവകഭൂമിയിൽ സ്ഥലംകിട്ടി. അവിടെ ഒരു മാടംവെച്ചുകെട്ടി. പലമിടത്തും തെങ്ങിനടന്നും കൂലിവേലപെയ്തും ഏഴ് മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ നരകത്തിലൂടെ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി.

x x x x

കാലവളം പല വഴികളാ താങ്ങി ഒരു പുതിയ വഴിയിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു.

'47 ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ച്, ഇൻഡ്യൻ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു പുതിയ വിപ്ലവഘട്ടം ഉത്ഘോടനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഉദയം ചെയ്തു. യൂണിയൻജാക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ത്രിവർണ്ണപതാക പാറിക്കളിച്ചു. അന്നു പല വലിയ ആളുകളും, മെഴുണ്ടുവാറൻപ്രഭു ഉൾപ്പെടെ പല ഉയർന്ന ജ്യോഗസ്ഥന്മാരും, കോൺഗ്രസ്സ് മതം സ്വീകരിച്ച് തൊപ്പിയിട്ടു. ഈ മതപരിവർത്തനം മുതലാളിമാരുടെ ദുരാവശ്യമായിത്തീർന്നു. ഖദരും, ചക്കയും, ത്രിവർണ്ണപതാകയും, ഗാന്ധിജിയും അവരുടെ ഗാർഹികോപകരണങ്ങളായി.

ഇൻഡ്യ ഒരു മതേതര രാഷ്ട്രമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ മതേതരരാഷ്ട്രത്തിൽ മതങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സംഘടനാസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുള്ളൂ. '48 ജനുവരി 31-ാംനു മതത്തിന്റെ വൈതാളികൻ രാഷ്ട്ര

പിതാവിനെ ചെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തി. അവന്റെ അന്തരം
യികൾ ആ പാവനകർമ്മത്തിൽ അന്തമോലിച്ചു നാടൊട്ടു
ക്ക് പലനാൾ വിതരണം ചെയ്തു. കൊലയാളി ഹൈന്ദവ
വസംസ്കാരത്തിന്റെ കെടാവിലുക്കായി. ഗാന്ധിജിയുടെ
കവർഗ്ഗം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കളിത്തോണിയിൽ കൊ
ലത്തെയുമായി നാടൊട്ടു പാഞ്ഞു നടക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഈ പരിവർത്തനങ്ങളിൽ തീരുവിതാംകൂറും അതി
ന്റെതായ പങ്കുവെച്ചു. വർഗ്ഗീയവാദികളെ സംതൃപ്ത
രാക്കുവാൻ, അധികാരിവർഗ്ഗം, അവസരസേവകന്മാരും
സമുദായ മുഷികന്മാരായ തെറിപ്രസ്ഥാനക്കാർക്കു്
വാലയങ്ങളും അതിലടങ്ങിയ സ്വത്തുക്കളും വിട്ടുകൊടു
ത്തു് അവരെ വശത്താക്കി. ജനാധിപത്യത്തെ പ്രോ
ത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട സംഘടനാസമൂഹങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും
രാമരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികളായ സർക്കാരിനെ ഏ
ല്പിച്ചിട്ടു്, ഒരു രാവണരാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ തന്നെ അ
വർ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടു. ഹിന്ദുക്കൾ കൃസ്ത്യാനികളെ ക
ണ്ടുപോകരുതെന്നും, സ്വന്തം മാർപ്പാപ്പയേയും ബിഷപ്പ
ന്മാരേയും സൃഷ്ടിച്ചു് അവരെ മതംമാറ്റി ഏകക്കണ്മെ
ന്നും വാദിച്ചു. രക്തപതിലമായ ആ പഴയ വാദം ഹി
ന്ദുമാർപ്പാപ്പാ ഉറയിൽനിന്നും ഉൾക്കൊണ്ടു വലിച്ചു. "മതം അവകടത്തിൽ! ഹിന്ദുക്കളാകവിൻ! അല്ലെങ്കിൽ
മരിക്കവിൻ! ഹൈന്ദവകേരളത്തിൽ കൊറ്റി നസ്രാണി
ക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലും കണ്ടുകൂടാ! "വാങ്കുവിളി! ശംഖധവ
നി! സമ്മേളനങ്ങൾ! മതപ്രസംഗങ്ങൾ. മതത്തിന്റെ
മരണപ്പാലിൽ! ശബരിമലയ്ക്കു പോകുന്നത് മുടിയാനാ
ണെന്ന് പറഞ്ഞു നടന്നിരുന്നവർ, ഏല്ലാ ഹിന്ദുക്കളും മ
ലയ്ക്കുപോയി ദേവസ്വത്തിന്റെ വരുമാനം വലുപ്പി
ക്കണമെന്നും ആജ്ഞ പുറപ്പെടുവിച്ചു. പുലയനെ ബ്രാ

മിന്നനാക്കുമെന്നും ഒരൊറ്റ 'മനുഷ്യ'നെപ്പോലും ഇവിടെ കണ്ടുപോകരുതെന്നും നാട്ടിനില്ലെ കാടിനാണെന്ന് മതഭ്രാന്തന്മാർ കൂലിപ്പുസംഗം നടത്തി.

മതപരിവർത്തനം വീണ്ടും! ഏറ്ററാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം മനുഷ്യശക്തിയുടെ ഭൂരിഭാഗവും മുഷണമെല്ലെ ആശ്വേതബാധ വീണ്ടും അന്തർവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോഴ് കൊടുത്തും കീഴണിപ്പെടുത്തിയും കറെ പട്ടിണിക്കാരായ കൃഷ്ണാനികളെ പിടിച്ചെടുത്തു. അറുപ്പിടിയൻ ഏജൻററഷൻ നല്ല തുക കമ്മീഷൻ കിട്ടി. ഇതേ വേദം മറുപക്ഷത്തും അവർക്ക് ആടാനുള്ള നാണേ!

അറക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുന്ന കുന്നുകാലികളെപ്പോലെ പറ്റം പറ്റമായി അവരെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അക്കൂട്ടത്തിൽ എൺപതോടടുത്ത തേവൻ, അല്പ തൊമ്മൻ, മകൻ ചാത്തൻ, — അല്ലാ ചീക്കവിന്റെ കൈയ്യുംപിടിച്ചു വേച്ചുവേച്ചു നടക്കുന്നതുകാണാം. അന്ധമാത്രനായി അവന്റെ കറുത്ത തൊലിയിൽ മീൻപിതമ്പലുപോലെ വെള്ള പ്ലാടുകൾ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ കൈകൊണ്ട് പൊറിയുമ്പോൾ അരിപ്പൊടിയ്ക്കൊല പൊറിയ്ക്കുക കാണാം. ചിതറ അല്ലാറോതിയും നാലുമക്കളും മസൂരി പിടിച്ചെടുത്ത് ചത്തുപോയി. ഒടുവിൽ മരിച്ചത് ചിതറയാണ്. പള്ളിക്കാർ പണമില്ലെന്ന കാരണത്താൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പെരുമാറ്റത്തെ നോക്കരുതെന്നു ശവശരീരപള്ളിയിൽ അടക്കം ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. തേവനും ചാത്തനും കൂടി ആ മുതലോടും ഒരു മുസ്ലീംതൊഴിലാളിയുടെ തൊടിയിൽ കുഴിച്ചിട്ട് കുരിശും വെച്ചുപോന്നു. അതിനുശേഷം ഇടവകക്കാർ തേവനെ ഭാതിയിൽനിന്നും ഒഴിച്ചുനിറുത്തി. താമസസ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്ന്

നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അവർ തസ്വാനേയും ഹിന്ദുമതത്തെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും എല്ലാം വട്ടം തെരുവിലിറങ്ങി. ചേർത്തവ തോടുവെട്ടുകാലമാണു്. ചാത്തൻ അവിടെ ഇല്ലാത്ത ചുമക്കൻ കൂടി. തേവൻ വാതംകേറി കിടപ്പിലായപ്പോൾ ഒരു രണ്ടു ദിവസം ചാത്തൻ പണിക്കുപോയില്ല. ജോലിയില്ലാത്താകാൻ ഈ കററം അധികമാണ്. അങ്ങിനെ ആ അവശഹിന്ദു—ക്രിസ്ത്യാനികൾ അലഞ്ഞു തിരിയുമ്പോഴാണ് ആരംഭിച്ചിരുന്ന ഏകദിനമാരെ കണ്ടുമുട്ടാൻ ഇടവന്നതു്. രണ്ടുമൂന്നു തൂണി, എണ്ണ, സൂര്യ കൂടാതെ മറ്റുവിധത്തിലുള്ള ഭീഷണികൾ! പ്രലോഭനങ്ങൾ എല്ലാം.

അവർ വീണ്ടും ഹിന്ദുക്കളാകുന്നു. ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിന്റെ അക്ഷയഭാസ്സിൽ ആർക്കാരതം മുങ്ങിക്കളിക്കണമെങ്കിൽ അവർ വീണ്ടും പുലയമായേ കഴിയൂ. ഹിന്ദുമാപ്പാപ്പായുടെ അന്ത്യശാസനമാണതു്. അവരുടെ പ്പെട്ടെന്ന് ആയിരത്തോളം “അവശക്രിസ്ത്യാനികൾ” (ബാഹ്യന്മാരോടോ തോട്ടം ഉടമകളോ അല്ല) ഹിന്ദുമതാവലംബികളായി. രണ്ടായിരം മുഴുതൂണി, രണ്ടായിരം തൂണു എണ്ണ—ഇത്രയെ ലഭിച്ചവരുള്ളു. ലാഭംതന്നെ. ഹൈന്ദവപരം ആ വാർത്തയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നൽകി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

“സമാന്തരപ്രവണതകൊണ്ടുമാത്രം ഇരുളിടെ ഹിന്ദുമതം സമീകരിച്ചു ആയിരത്തിപ്പേരും ആളുകൾ ആത്മീയാഭിവൃദ്ധി (!) യുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടുതൽ പുരോഗമിച്ചുവെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് അന്യായമായ മൊഴി അതിനില്ല.”

എല്ലാവരും ശബരിമലയ്ക്കു പോയതോളം അമൺ ഹിന്ദുമാപ്പാപ്പ ഒരു കല്പന പാസ്സാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. തേവ

നേറയും ചാത്തനേറയും ദുരിതം തീരണമെങ്കിൽ അവർ മല ചവുട്ടിയേ കഴിയൂ. രണ്ടുപേരും മാലയിട്ടു. യാതൊരു തൊഴിലുമില്ലാതെ തെരുവുനീളെ ഞ്ഞുനീങ്ങിയിരുന്നത് മരിക്കാറായ ഭേവൻ മലകയറുമെന്ന് ചാത്തൻ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ മതംമാറിയ സ്ഥിതിക്കു സാധിയാതെ കല്പന നിഷേധിക്കാമോ? അവർ മലക്കു തിരിച്ചു. ഭക്തന്മാരായ പുയന്മാരെക്കണ്ട് കരുണ കലിഞ്ഞ ഒന്നരണ്ടു കൊച്ചു സാമിമാർ അവർ ചില്ലറത്തുട്ടുകൾ കൊടുത്തു. ആ കാത്തുകൊടുത്തു നെയ്യുവാങ്ങി തേങ്ങായിൽനിറച്ച് കീറപ്പായും പഴുത്തുണിയും കെട്ടി ഭേവന്റെ കയ്യോ പിടിച്ച് ചാത്തൻ മലകയറി. തെങ്ങിനീക്കിട്ടിയ കാത്തു അയ്യപ്പന്റെ മണ്ഡാരത്തിലേയ്ക്കു്.

ഭേവനും മകനും മലകയറി എന്നതു ശരിയാണ്. ഹിന്ദു-ക്രിസ്ത്യാനി-ഹിന്ദു എന്നീ പരിണാമഭേദങ്ങളുടെ ഭക്തസാക്ഷികളായ അവർ മതഭ്രാന്തന്മാർക്കുവേണ്ടി മലകയറാതൊക്കുമോ?

■ ■ ■ ■

മകരവിളക്കും കഴിഞ്ഞു് പള്ളിക്കെട്ടുകളും ഏറ്ററി ആല്പ് വിളികളോടെ വന്ന ഒരു സംഘം അയ്യപ്പന്മാർ മലചവുട്ടുകൾ വെച്ചു തോട്ടത്തിൽ രണ്ടു അഴുകിയ മൃതശരീരങ്ങൾ കണ്ടു. കൊളുക്കെ തലയിൽ കൈതംപുരളെ ഒരു കോടിത്തൂണി ബലമായി ചുറ്റിയിട്ടുണ്ട്. നെഞ്ചത്തു പ്രായംകുറഞ്ഞ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും ചത്തുമലൻ കിടക്കുന്നു. കണ്ണിന്റെ സ്ഥാനത്തു് രണ്ടു കഴികൾമാത്രം. അവന്റെ സമീപവും ഒരു കോടിത്തൂണിയുണ്ട്. അതാണു സംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ മതം സമ്മാനിച്ച രണ്ടു മുഴുത്തൂണി.

രക്തക്കറ പിടിച്ച ഇരുട്ട്.

— എൻ. നാരായണ വിഷ്ണുഭട്ടി—

ആകാശത്തിന് തീ പിടിച്ചതുപോലിരുന്നു പടിയത്താറ്.

മൃാനരായ ഇരുട്ട് കിഴക്കൻ ചക്രവാളത്തിൽനിന്നും പകലിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങുകയറി. ഏറ്റി നരിയുടെ മുക്കുപ്പുരപ്പിൽ കട്ടിപിടിച്ചു് ഇങ്ങിയ രണ്ടിനുള്ളിലൂടെ ഒരു ഇരൻ കുറുന്ന് നീന്തി വന്നു. രണ്ടനോടപോലെ വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന രോഡിലെ പൊടി അതു അടിച്ചുപറപ്പിച്ചു. ഇരുപുറവുമുള്ള ചെററക്കുടിലുകൾക്കുള്ളിൽനിന്നും കട്ടികളുടെ കരച്ചിലും, തള്ളമാരുടെ ശകാരത്തും ഏല്പാം കേൾക്കാം. ഇടിയത്ത്, പൊളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കല്യടവിങ്കൽ നിന്ന് ഞാൻ ചുറ്റുംനോക്കി. നരിയിലെ കറുത്തതലം നന്നത്തു കകിൻ മണൽകളിൽ തല്ലിച്ചിതറുകയാണു്. കല്യടവിന്നിരുപുറവും ഒരു താം പ്പല്ലകളും, ചെറിയ മുളകളുള്ള ചെടികളും കററി കാടായി വളർന്നിരുന്നു. കീറപ്പായകളും, ഉടഞ്ഞ മൺപാത്രങ്ങളും ചിതറിയ അസ്ഥിക്കഷണങ്ങളും, അവിടെയെല്ലാം കിടക്കുന്നുത്. അവിടെ പാശാഡയുടെ മായയിൽ നില്ക്കുന്ന വെള്ളക്കണ്ണാത്ത കെട്ടിടങ്ങിലേയ്ക്ക് ഞാൻ നോക്കി. അതിന്റെ നിരങ്ങിവിണിരിക്കുന്ന ചുവരുകളുടെ പൊയ്ക്കുകളിൽനിന്ന് മലമ്പരമ്പുകളെപ്പോലെ വേരുകൾ കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണു്. അതിനുള്ളിൽ എന്തെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇരുമ്പുപിടിച്ച പലകയുടെ മായയിൽ അതിനകത്തു് അത്രകുട്ടിയുള്ള ഇരുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അത്തൊരുപം അപാരവുമായ ഒരു മേകാക അവിടെ കയ്യിനിലുണ്. അതിന്റെ നിഴൽപ്പാടുകൾക്കെ ചിലമ്പി പലപോലെ എന്റെ ഏതെത്തിൽപ്പോന്നു.

പെട്ടെന്ന് മഴച്ചാരൻ വിങ്ങ. ഞാൻ പകല്യുപായി. പട്ടണത്തിലേയ്ക്കുള്ള അവസാന മേയിൽ പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞു ഞാൻ രോഡുപോടെ ചുറ്റുംനോക്കി. ഇരുട്ടിനുള്ളിൽ എല്ലാം വരിഞ്ഞുമുറക്കി, രണ്ടി ഒരു ശവപ്പെട്ടിയായിവെച്ചിരുന്നു. ആ ശ്മശാനത്തിന്റെ അരു

കിലുക്കി കൊച്ചുവീട്ടിൽനിന്നും നോമ്പ് വെള്ളിക്കയീപ്പോലെ വെളിച്ചം നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ ഒഴുകി വീഴുന്നുണ്ട്.

അൻ കരകിൽ തട്ടി.

“ആരാണ്?” എന്നൊരു സ്ത്രീയും ആ നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ ഉരുകി ഒഴുകി.

അൻ മൃതശരീരത്തെ മിഴിച്ചുനിൽക്കുന്ന അവിടെ സ്ത്രീ മറ്റൊരാളെപ്പോലെ? എന്നിച്ച് ഒരു പൊന്നിയിലൂടെ കരകൾ തുറന്നു. ആ വെളിച്ചത്തിനുള്ളിൽ ഇരുന്ന് നിശ്ശബ്ദമായി ആ സ്ത്രീ നിശ്ശബ്ദമാണ്. അൻ അസ്സന്നാഭകാരനാണെന്നും പട്ടണത്തിലേയ്ക്കുള്ള അവസാന രക്തത്തിൽ പൊയ്ക്കിഴിഞ്ഞതിനാൽ, അതിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ വികലമാകുകയാണെന്നും അവൾ അറിയിച്ചു. ഒരു വല്ലാത്ത ആത്മഹത്യാഭാവം അവർ ഏതെന്നു അറിയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അൻ കയറിയപ്പോൾ, ഒരു വല്ലാത്ത മൃതം, നിശ്ശബ്ദമായതും കലർന്നിരുന്നു. അവിടെ ചിതറിയിരുന്ന ആ കാര്യത്തിൽ അൻ ഇരുന്ന് മൗനത്തോടുകൂടി അറിയപ്പെട്ടു നിൽക്കുകയാണ് കാര്യം ചിതറി. അവൾ കരകൾ.

മൃതശരീരത്തിൽ മീമ്പൻ വരവിക്കഴിഞ്ഞു. മൃതശരീരം കരയിൽ നിൽക്കുന്നത് അറിയപ്പെട്ടതാണ്. അതിന്റെ ദുഃസ്വരം വെളിച്ചം പുറത്തു കളകൾ ഇരുട്ടിൽ ആ തടിച്ച നിശ്ശബ്ദമായി ഉയർന്നുവന്നു.

അപ്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു പല്ലാത്തിയും. ഈ സമയം വെളിച്ചമായി അവർ വന്നു. മധ്യം ചെത്തിയതിനാൽ മരിക്കുകയും നന്നായി നോക്കിയിട്ടുള്ള പല്ലാത്തിയും വിശപ്പു നന്നായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അൻ അറിയപ്പെട്ടു. മരണത്തോടു വാങ്ങിയപ്പോൾ അൻ കരയും കഴിഞ്ഞത് അവർ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അൻ കരയും കഴിഞ്ഞത്. അതിനാൽ കരയിച്ചു വാങ്ങിയപ്പോൾ പുറയിലേയ്ക്കു നോക്കിനിൽക്കും. വെളിച്ചം അറിയപ്പെട്ടതാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാര്യത്തെ മിഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ കാര്യം ഇങ്ങനെയുമാണ്. അതിന്റെ പൊയ്ക്കിഴിഞ്ഞതിനാൽ കൊച്ചുവെള്ളിക്കയീപ്പോലെ വിളക്കിന്റെ നോമ്പ് വെളിച്ചം പുറയിൽവീണു കലർന്നു കൊണ്ടും, മരണത്തിന്റെ പുറപ്പെട്ടതിനാലും ആ കാര്യം വെളിച്ചം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടുപോയത് ഒഴുകുന്നു.

മൃതശരീരം നിറയെ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ പൊതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കരകൾ മരിച്ചിട്ടു. ഇരുന്ന് അവ കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ, എന്നിങ്ങനെ ആ മരിക്കും അനുഭവവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

“ബാബു തന്നെ ചേർന്നു കൊള്ളണം. കൗൺസിൽ” എന്ന് പറയുകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ കൗൺസിൽ കൗൺസിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.”

“നിങ്ങളും ഇക്കിണം കിഴിടയോ?” അവൻ ചോദിച്ചു.

“മലയാളം” എന്ന പേരിൽ നിലവിലുള്ള പത്രത്തിന്റേതാണ്

"ကျေးဇူးတင်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။"

“അന്നം ആ ഏകാന്തയും, മിഖാപ്പാറവർക്കു അർപ്പിക്കുന്നതിനാൽ കടത്തുവെക്കാൻ അനുവാദം, പട്ടണത്തിൽനിന്നും കേന്ദ്ര വിദ്യാൻ വരുന്ന സ്ത്രീയോ, അഥവാ ആരെങ്കിലും ആളും.”

“നിന്നോടൊപ്പം അതും എടുക്കില്ല!” അവൾ വേഗെ നിറഞ്ഞവിലും ഒന്നലിയിച്ചു. അതോടൊപ്പമിട്ടു അപമൃത പല്ലം കറുപ്പുപല്ലനിറം കൂടിച്ചു കറുത്ത നാവും ... അതേ അപമൃത എടുക്കുന്ന സ്വഭാവമുണ്ടായി. അപമൃത മുറത്തു മുറക്കുക പിന്നെതല്ലാത്ത ചില വലിയ പാടുകൾ ഉണ്ട്. കണ്ണുകൾ കഴിഞ്ഞുവെന്ന്, ഇതുപിടിച്ചിരുന്നു. ഇടതുവശം മുറുകുക കറുത്ത നാവും അതിൽ പാഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ അത് വെറും പൂക്കൾക്കുള്ള വെറും വെളിച്ചമായ നീണ്ട കൈകളും, ഇടയിൽ അപമൃതം മുറുപ്പാക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഏകദേശം അവർക്ക് ഇരുനൂറ്റുവർഷമായിരുന്നു ഏകദേശം അകൽപോയ ഒരു മുറുപ്പ് എന്നാൽ ആ കണ്ണിൽ ഒരു വെളിച്ചം അപമൃതം കണ്ണുനീർമായിരുന്നു.

“എന്നാൽ പറയൂ.” അതൻ പിടുന്നയും കയർക്കിട്ടു.

“சாத்திரம் வாய்க்காது காமம் வாய்க்காது” என்று.

പിന്നെ അവർ രണ്ടും കെവിലപ്പോയതുകൂടി നിരന്ദം ഇത്തരം
അവർ എങ്കെ സുഷിപ്പനോടി. എന്നിട്ട് പെരുന്നെ ചോരിപ്പ

4. ബുദ്ധ്യ. നീക്കം ചെയ്ത കാര്യം എന്താണ്? ¹¹

“മദ്യം”.....അവിടെ വെള്ളത്തിൽ ”

മുദ്രാസ" ആർക്കുവെങ്കിലും അറിയാം. നെടുമ്പിള്ളിയിൽ. കേരളം.

“കളിരണ്ടി ചൊല്ലു”¹¹ ആ വരി പട്ടാഴിക്കു പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ!” ഇറക്കിടക്കുന്ന മനവിദ്യയെ
പുഴയിലെത്തു നോക്കിയിരുന്ന് അവളോടു ഞാൻ മായിപ്പെടുത്തുവാൻ
പറഞ്ഞു. അവൾ നിന്നിരുന്നു. പുഴയുടെ ഒഴുകിത്തുടരുകിൽ ഉരുത്തി
വരുന്ന ശീതളമായകറാവു നട്ടുവെ പകർത്തു കിരീടമേഖലയണിഞ്ഞ
വളരെ മുമ്പെ ഇളകിപ്പൊങ്ങിരുന്നു.

“ജനനിൻ പരമേശ്വരൻ ജ്ഞാനം. തനുതിലുൾക്കൊള്ളുന്നതൊന്നും,”

ഇടങ്ങി. "അങ്ങ് എല്ലാം പറയാം. നിങ്ങളോടെല്ലാം ഇറങ്ങു പറയാം. ബാബു"

ഒരു വല്ലാത്ത നിസ്സഹായതയും, തിവ്രമായ ദേവനെയും അവരെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതായി തോന്നി.

"ഒരു വർഷം മുൻപാണ് അതുണ്ടായത്. ഇന്നത്തെതുപോലെ തന്നെ ഈ വല്ലാത്ത ദിവസം രാത്രി. മഴപ്പാറ്റയും കാറ്റും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. സമ്പൂർണ്ണമായി ഒരു ചിത്തശൂന്യതയാൽ പൊങ്ങപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ ദിവസം എല്ലാം നശിച്ചതിനാലാകാം അങ്ങ് ഇവിടെ കഴിയുകയായിരുന്നു. ഈ മുഴക്കത്തോടു് മുഴക്കത്തിലെ കാറ്റും വെളിച്ചവും ഏറെ. ഉരുൾക്കുരുൾ, അസ്ഥിപ്പൊട്ടുകൾ എല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ട്. പക്ഷെ എന്തിനായിലൊന്നും ഭയമില്ലായിരുന്നു. ഭയനഭയം കഴിഞ്ഞുപിടിച്ചതാണു. ബാബു ഏതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും. ഇതിലും എത്രയും മേൽമായിരുന്നു അത്. ഈ ജീവിതം അങ്ങനെയൊരു നട്ടെണ്ണയ്ക്ക് മരണത്തിന്റെ മുഖിലാണ്. എന്നാൽ ഈ ജീവിതം ഇടകലയായി കരം വർഷങ്ങൾ മരണത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞാൽ. അങ്ങ് ജീവിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ മരണത്തെക്കാൾ ഭയങ്കരമായതുകൊണ്ട് അത് ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്." അവൾ കറുപ്പുനാരം ആലംബിച്ചിരുന്നു. മുഖത്തു വീണാടിയ തലമുടി പുറകോട്ടെറുത്തി. തണുത്ത വിറയുന്ന സ്പർശത്തിൽ പിന്നെയും ഏതോ വളർച്ചയുടെ പാടുകൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാം കനച്ചു പിടിച്ച ഈ രാത്രിയിൽ അവന്റെ സുഖമില്ലാത്ത ശബ്ദം ഇല്ലാത്തതായിത്തീർന്നു. ബംഗാൾഗ്രാമങ്ങളിൽ അങ്ങനെയൊരു പ്രത്യേകതയാണ് നട്ടെണ്ണകളുടെ മരണത്തിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഈ ശുശ്രൂഷയോടൊന്നും, കോഴിയാട്ടിയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ വളർച്ചയോടൊന്നും കെട്ടപ്പെട്ടു, തോന്നിക്കുന്ന വല്ലാത്തപോട്ട് ചിലപ്പോഴൊക്കെ പാടുന്നതു കേൾക്കും ശുശ്രൂഷയുടെ അടുത്തുകിടന്നുപോലെ മിന്നാടിത്തുടങ്ങുകയും കറുത്തുപോകും. പാശ്ചാത്യരുടെ പുറകിലെ പാതയിൽ ആദ്യ വിളർച്ച പിടിച്ച ഇരുളിന്റെ മുമ്പിൽ തൂണിപ്പിടിപ്പിച്ചു കെട്ടുന്ന ചിത്രവേലകൾപോലെ ഇരുന്നു.

"ബാബു നിങ്ങളെക്കുറഞ്ഞാണോ?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"വേണ്ട. നിങ്ങളെക്കുറഞ്ഞാണെന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ലാം അറിയുവാൻ അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു." അങ്ങ് മുമ്പിൽ സിംഹ

നാറിന്റെ പുകച്ചുരുട്ടുകൾ നീങ്ങുന്നതു നോക്കിയിരുന്നു.

അവൾ തുടങ്ങി. "ആ ദിവസം രാത്രി അന്ന് പകുതിയോളം മഴ പെയ്തതല്ലേ. ഇല്ല. ഒരു പിന്നെയും അപ്പോഴേക്ക് ഞങ്ങളുപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്. അവൾ തന്റെ കരങ്ങൾ ഇരുപത്തഞ്ചിലധികം നീട്ടിയെറിഞ്ഞു മണൽത്തട്ടുകളെ തല്ലിച്ചതല്ല കരകളുടെ ശബ്ദത്തെ വലിച്ചുകീറി അടിയ്ക്കലേക്ക് മറുക്കി. പുഴാരി ശബ്ദങ്ങൾ തീരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രാപ്തം പുറ നടത്തി പുഴ പഴയ ശബ്ദം കരിവു ബോളം ഏറ്റം അവൾക്കു നിവേദ്യം എറിഞ്ഞു കൊടുത്തു. കാളിരത്നാവിന്റെ പ്രതാപമുണ്ടായി. എന്നിട്ടും എന്നിട്ടും അവൾ അലർന്നു. കരകൾ കളിച്ചുപിന്നിയ കൊണ്ടുനിറഞ്ഞു അവൾ വലുതായി കലങ്ങിയിരുന്നു.

"മേയ്ക്കി അന്നാകെ ചേക്കു, ഏഴാഴ്ച, കൊമ്പുപമുറങ്ങേ" അമ്മിനെ പ്രാർത്ഥനകൾ എങ്ങും മുഴങ്ങി. ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. അതിൽ ഒരുമില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ ഞാൻ എനിക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കണം ബാബു. കൂടാതെ എനിക്ക് പ്രാർത്ഥനയില്ല വിശ്വാസവും കരഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ എങ്ങും നോക്കു വളരെ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു മലയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞാൻ ദൈവത്തിൽനിന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നില്ല. ഏകദേശം അഞ്ചുവർഷം മുമ്പ് ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെയും വിശ്വാസിക്കണമെങ്കിൽ അതാരിൽ, ഉണ്ടാക്കിയ വൃണങ്ങളും കരകൾക്കുമിറങ്ങി ഒരു ദൈവത്തിന്റെ അലർച്ചകൾ മാത്രമല്ല, ഒരു ഞങ്ങളുപിടിപ്പിച്ച മായനംകുടിയാണ്.

കറച്ചുപോയിപ്പിരിയ്ക്കു് അവൾ ചോദിച്ചു "ബാബു നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ വയ്ക്കു് ചെറുപ്പംകൊണ്ടോ?"

"ഇല്ല. അവിടെ മനങ്ങൾ സുഹൃത്തുക്കളായി കഴിയുന്നു. എന്നാൽ മനോഹരമായ ചില നെന്താക്കൾ അതിൽ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ആ അവസരങ്ങളും കൊള്ളയടിക്കാൻ. പക്ഷെ മനങ്ങൾ അതിനെ പറ്റി പരിചയം കൊടുക്കും."

അവൾ തുടർന്നു. "ആ ദിവസം അന്നു ചെല്ല. ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു അന്ന് ഒരു ശവസംസ്കാരം നടന്നിട്ട് അല്പസമയം കഴിഞ്ഞിട്ടേയുള്ളൂ. മഴ നന്നത്തു കരയ്ക്കു് വിരക്തം ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല, തീ പുകഞ്ഞു നിറം നൽകിപ്പിടിച്ച് ക്ഷീണിച്ച് ക്ഷീണിച്ച് ഉയർന്നുവന്നിരുന്നു. ഞാൻ ചെറുതായി പുഴയുടെ തീരത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു നടകളിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. ഇരുട്ട്, കറുത്ത

നിറഞ്ഞ വീക്കുന്ന ബലുൺപാലെ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ബാൽക്യൂരിലെ കളിപിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന മരങ്ങളിലും അവയ്ക്കുള്ളിൽ മുഖംകാറ്റും കാണിച്ച് ഒളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ബംഗ്ലാവുകളിലും അതിന്റെ കരിമ്പടക്കളും വീണിഴഞ്ഞു പകൽ അലിഞ്ഞുവരുന്ന തോടെ അത് ആ പുഴയുടെയും മുകളിലൂടെ വലിച്ചിടുകയാണ്. പക്ഷെ അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിനേയും, രാത്രിയുടെ ഇരുളിനേയും അത് തന്റെ ഉത്തരവാലിലെന്നോണം കാരാവലിച്ചുടകയാണ്. അവിടെ ഉണങ്ങിയ ഒരു ചുട്ടുകരം നിന്നിരുന്നു. അതിൽ വള്ളക്കാർ രാത്രി വള്ളം കെട്ടിയിടാറുണ്ട്. അത് കടപിഴ്ത്തുവെച്ചു പുഴയിലെക്കുറിക്കിട്ട്, കാരാവ് പിന്നെയും അത് ദ്രോഹിയോപ്പാലെ ആത്മരസിച്ച് കടന്നു പോയി. അത് ഏതൊക്കെയാരോ ആത്മകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും തലാച്ചാരിയും ഏറ്റവും ഒരു വല്ലാത്ത വേരേ അമ്മിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ആയിരമായിരം മുപ്പതു മുപ്പതു കാലകാലാടെ അതോ മറ്റൊരാളിനോ പൊലെ ഏതൊക്കെയാരോ ഏതെങ്കിലും മകളിൽ നീന്തി സിരകളെ കണ്ടിട്ടുള്ള ചായകയാണ്. ഉയർന്ന പൊങ്ങിയും മരിക്കുന്നതും അതിനും തുളിച്ചുവെച്ചുവെച്ചു നെടിയുടെ ഒരു വള്ളം പണിപ്പെട്ട് മുൻപോട്ടും പുറകോട്ടും ഉലഞ്ഞു ചുരി പോവുകയായിരുന്നു. ഒരു സമയത്തായ വള്ളക്കാരനും, പിന്നെയും അദ്ദേഹത്തിന് മുൻപോട്ടു വരാൻ കഴിയാത്ത സമയം അത് നോക്കിയിരുന്നു. പക്ഷെ അതിൽ കാണാത്തപോലെ ഇത് കളിപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മുറിയിൽനിന്നും തുറന്നുകിടക്കുന്ന വാതലിലൂടെ വെളിച്ചം പുഴയിലേക്ക് ഒഴുകിയിരുന്നു. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത് മനശ്ശുരൂപം, ഇരുളിന്റെ അപ്പോൾ പൊലിയ പാളിപ്പോലെ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് മാറി അയാൾ ആടിക്കൊണ്ട് ഇറങ്ങാൻ കയറിയത്.

അവരുടെ കണ്ണുകളിലെ വെളിച്ചം അത് പത്തുപോലെ പ്രകാശിച്ചു. അതലെ നടുപ്പാതിരവിൽ അത് കോഴി കൂവി. അവർ തുടർന്നു. "എനിക്ക് ഏതൊരു പ്രിയപ്പെട്ട അയാളെ അത് കൊണ്ട് ഏതൊരു മുറിയായ വിരങ്ങിൽ." അത് നടുങ്ങിപ്പോയി.

"അയാൾ ഏതൊരു പീഡയ്ക്ക് ഭാഗിയനും വളരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. അത് ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നതും കല്ലുകൾക്കിടയിലുള്ള വള്ളക്കാർക്ക് ബാബുലോലിൽനിന്നും നെസ്സിലാക്കിയതാണ്. അയാൾ എന്നെ ആത്മീയതയുടെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. വല്ലാത്ത വിരോധാഭാസം ഏതെങ്കിലും മുറയിൽ കിട്ടി അത് അയാളെ കെട്ടിമാറ്റി അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ മുൻപ് ഏതൊരു ഉള്ളിൽ അയാൾക്ക് തിരുത്തുകയായിരുന്നു.

അവർ തുറന്ന അമ്പിറക്കുന്നതാപാലെ അച്ചുനരം മിന്നാതിരുന്നു. "ദൈവപുരിനെ ഞാൻ ഏകദേശ ജീവനെന്നാൽ സ്നേഹിച്ചു. ദൈവപുരിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഏകദേശ ഏല്പാം നൽകിപ്പിച്ചു പക്ഷെ കഴിഞ്ഞവർഷം ഞാനയാളെ കൊന്നതിൽ, ഏതൊരു ദുശ്ശിയാമായി ചുരുട്ടുകൊണ്ടതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നില്ല. ബാബു ഞാൻ ഇന്നു പറയുന്നതിൽ കർക്കശം. ഞാൻ മാറിമാറി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ പുരോഹിതന്മാരുടെയും വലിയ പണക്കാരായും, പട്ടാളക്കാരായും, കലാകാരന്മാരുടെയും, അല്ലാതെ വെറും ദുരന്താളക്കാരും കഷ്ടമായ മനുഷ്യരുടെയും കൂടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഏകദേശ മാസം അമ്പൽ കഴിവും, മണത്തും, നൽകിയെല്ലാം അങ്ങനെയൊരു ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ഇന്നു ഞാൻ ഇവിടെ കഴിയുന്നു ഇവിടുത്തെ സെമിനാർക്കാരോടൊത്ത് പഠിച്ച്. അവർ വല്ലപ്പോഴും വേദസംസ്കാരത്തിനു വരുമ്പോൾ വിളിക്കാൻ, പിന്നെ മറ്റൊരു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം കണ്ടു വെല്ലാളിയുമായി മഹത്വമായി കഴിയും. എന്നാൽ ചെല്ലിട്ടുള്ള ദൈവത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര പ്രതികാരം ഞാൻ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജീവിതം മായമെന്നും, സ്ത്രീ പാപമെന്നും പ്രസംഗിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ സിദ്ധിയിടുന്നു. പിന്നെ അങ്ങിനെ സമുദായത്തിലെ വലിയ പട്ടാളക്കാരെല്ലാം."

അവർ ഭാഗ്യവശമായിട്ടുള്ളതാപാലെ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി "ബങ്കാളിനെ മുഖമുറക്കുകയും ചെയ്ത കാരണത്താലാണ് അത് കണ്ടിട്ടില്ലേ?"

"ഉവ്വ്"

"അങ്ങനെയൊരു ഗ്രാമം കണ്ടുകൊണ്ടു പോയിട്ടില്ല. അപ്പോൾ ബാങ്ക് പൂരിൽനിന്നും പട്ടാളക്കാർ വരാറുണ്ട്. വിട്ടു നൽകിപ്പിക്കാൻ വരുന്ന വെട്ടിക്കിട്ടുകൾപോലെ. അവർ നാശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തു. ഏകദേശ അല്ലെങ്കിൽ പട്ടണി കിടന്നു മാറി സമുദായത്തോടും അങ്ങിനെ ഗ്രാമത്തിൽ എങ്കിലും മിഥുനവും മറ്റൊന്നെങ്കിലുമായിരുന്നു. എല്ലാം നൽകി കൃഷിക്കാർ. പലരും ഗ്രാമവിട്ടു."

ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്ക്; അവിടെനിന്നും പട്ടണത്തിലേയ്ക്ക്. പക്ഷെ ബംഗാൾ ആകെ നിർമ്മൂലമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാപ്പോഴും പട്ടണികൊണ്ടുള്ള മരണങ്ങൾ!! കടലനും, കാടയും, കഴിക്കുമെല്ലാം പകലും രാത്രിയും ഏവിടെയും കൂട്ടത്തോടെ നടക്കുന്നതുകൊണ്ടും. പുല്ലുപോലും വേവിട്ടു തിന്നുന്നവർ!! ചെമ്പ്രിന്റെ ഇക്കൽ വേവിട്ടു വെള്ളം, ചത്തുപിടിക്കുന്ന ദുരന്തം! അങ്ങിനെ... പക്ഷെ സെമിനാർ കടംതന്നും സുഖമായി കഴികയാ

തിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാത്രയായി കണ്ടുകിട്ടിയ നഗ്നനായിരുന്നു! ഒരു ഒന്നി യാത്രയോടൊപ്പം അയാൾ മെത്തക്കു കോട്ടണിട്ടു കൂടിക്കാർ കൂട്ടത്തോടെ അയാളുടെ പക്കിടൽ വെണം. ചിരദിനം മുതൽ സർക്കാർ അയാൾക്കു പട്ടാളത്തെ അയച്ചുകൊടുത്തു!! ഈ കൂടിക്കാർ അവർ വെനിലും മഴയും പട്ടിണിയുമെല്ലാം സഹിച്ചു പണിയെടുത്തു കൊടുത്തു. അയാൾ അതുകൊണ്ട് ഇട്ട കവൽ നിൽക്കി!!

അപ്രവിശ്വം വളം കച്ചവടക്കാരെ മുതലായ വിധത്തിൽ
കൊടുത്തു. അങ്ങനെയൊക്കെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും പട്ടണത്തിലേക്ക്
നീങ്ങി.

[illegible]

അന്നു കുറച്ചുപോയെന്നിന്നും മരണിന്നുംമറ്റുള്ള എന്തിന്നു സമ്പാദ്യമുണ്ടായി. പത്തു പട്ടാളക്കാർ, തേവിയം തുഴത്തു് ഞാൻ വീട്ടിലെത്തി, മരണം ആഹ്ലാസവുമായി. അപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വാതിലിന്റെ കോണുകളിൽ മല്ലെത്തിന്റെ മണം വീശിയിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും കട്ടിൽ മുകളിൽ ഉണങ്ങി വീടില്ല. താണുപിടിച്ച പത്തു പട്ടാളക്കാർ. ദൈവ്യ ദേവലോക്യങ്ങളായിരുന്നു തങ്ങൾ കാളീക്കളായിത്തീർന്നപ്പോൾ പലരും കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നതും. ഞാൻ പട്ടാളകൃത്യങ്ങൾ തോർത്തും കരറി കരറി നടന്നു. എന്തിനാലോണം പാലാണം എല്ലാം അറിയാം. ദൈവനെ കണ്ടാൽ കണ്ടാൽ ഏതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും പാലാണംകുട്ടിയിരുന്നു ... എങ്കിലും വിശപ്പ് ... ഏതെങ്കിലും ദൈവം.

തോപ്പു പട്ടണത്തിലെല്ലാം അലഞ്ഞുനടക്കും. ഇരുട്ടിന്തെ വീട്ടിൽ വരു കല്ലുപിച്ച് തൂക്കും. പിറേന്നുതൊക്കും കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ മരണമുപജ്ഞം വേർതിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ മരണമുണ്ടാകാത്തതുകൊണ്ട് കഴിവിനുള്ളിലേക്കായപ്പിച്ച് അമ്പരമുട്ട് പണം വാങ്ങി തോപ്പു വേർകും.

“അമ്മേ!”

“എന്റെ അമ്മേ!”

“പൊന്നമ്മേ!”

ആ കരച്ചിൽ ഏൻറ ഏതെങ്കിലും കിടന്നവരി!!

ശോച്യ അവിടെനിന്ന് ആത്മ ചിരികളുകയാണു്!

എനിക്കുകേ യോഗംകേടുന്നതുപോലെ തോന്നി!

തീക്കുന്നവരും, ആർക്കുതും! എല്ലാം ഇരുങ്ങിയനുപോകുന്നു! എല്ലാം മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തുവരുന്നു!!

അങ്ങിനെയുള്ളനിന്നും പനിനീർപ്പുപോലുള്ള ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞു് കൈനീട്ടി വരികയാണു്..... “അമ്മേ!”

എനിക്കൊന്നും മറുപടിയില്ല.

വല്ലാത്ത തണുത്ത കാറ്റടിച്ചതുകൊണ്ടു് അവൾ മനലടച്ചു. ഇക്കാരത്തിലകത്തു നോക്കുവാനുള്ള മയംകൊണ്ടു് ഞാനും. അവൾ പറയാൻ തുടങ്ങി. “കുറെ ദിവസങ്ങളായി ശോച്യ വന്നിട്ടു. ദിവസവും ഞാൻ മയങ്കര രംഗത്തു കണ്ടു. അവിടെ മനുഷ്യർ ഇല്ലെന്നതോന്നി. എല്ലാം ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലിമുകളും. വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ കത്തിയെരിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടിരുന്നു! പിഞ്ചുകുട്ടികളോപ്പോലും പുറകിൽ ആണിവയ്ക്ക് തറച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും. അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടികൾ, സിമ്മിബിസ്റ്റ് പിടിച്ചു പകുതി ജീവനായി പിടഞ്ഞുവീഴുന്ന സ്ത്രീകൾ,.... കത്തിയെരിഞ്ഞവരെക്കുറിച്ച് വീഴുകൾ.....

ഹിന്ദുക്കൾ.

മുസ്ലിമുകൾ!!

മനുഷ്യരില്ല. പിശാചുക്കൾ. ഏപ്പാഴും അവിടെ കൈക്കൊണ്ടു്. രാത്രിയിൽ തീ പിടിച്ചു മണം. ആ മഞ്ഞുക്കുത്തിനിടയിലും ഞാൻ വൃദ്ധിച്ചെരിച്ചിരുന്നു; ജീവിക്കാൻ.

ഒരു ദിവസം ശോച്യ വന്നു. ഞാൻ ഒരു നടുക്കുത്തോടെ അയാളെ തുറിച്ചുനോക്കി. “അമ്മേ!” ഏൻറ ഏതെങ്കിലും കിടന്നവരി!!

“എല്ലാഹി!” ഞാൻ അലറി; ഒരു യോഗാധ്വനിയെപ്പോലെ. ശോച്യ ഏൻറ മുഖത്തു് ആഞ്ഞടിച്ചു. “ഇനിയും ഇന്ന് നോക്കുന്നതെല്ലാമേ കാട്ടുന്നു.” അയാൾ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പുറത്തേയ്ക്കു പാഞ്ഞുപോയി.

അൻ പുറത്തു നോക്കി. മേൽസംഘം ആളുകൾ പാഞ്ഞുവരികയാണ്. ഇരുട്ടിനെ തീപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്. അവർ ഏൻറ കടിയിലേയ്ക്കു കാടിക്കയറി. ഏണപ്പിടിച്ചുവലിച്ചു പുറത്തേയ്ക്കു ക്കാണുവന്നു. അവർ കാടുകയാണ്. അൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഏൻറ കടിൽ, തീകൊണ്ടുള്ള ചളിപൊലെ ഇരുട്ടിൽ പരന്നു തെരിച്ച്, ചാവുവായി അടിഞ്ഞു കനത്ത തമസ്സിനുള്ളിലായ്തു.

ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലിമുകളും പട്ടണം ഒരു കത്തിക്കളമാക്കുകയാണ്. മരുഭാരു കട്ടികളെയും സ്രികളെയും മേല്പും കടിച്ചുകീറി നശിപ്പിക്കുകയാണ്. ഏൻറ കാംസത്തിനുള്ള മംഗികൊണ്ട് അവർ ഏണ കൊന്നിട്ടു. ഏതു സമയത്തും അവർ ഏണ മാറിമാറി ഉപയോഗിക്കും. പലപ്പോഴും അവസാനം പലരും ആ കൃത്യം ചെയ്യുന്നതു അൻ ദയായമില്ലാതെ തളർ കിടക്കാവഴിയായിരിക്കും.

മേൽക്കര വർദ്ധിച്ചു.

മേത്തല തീയും, വെടിയുണ്ടകളും മരണവും മൂലകയാണ്. വധാർസംഗങ്ങളും നിന്ദാഹത്യകളും ചെയ്യുകയാണ്.

കേരളീയ ജ്യോതിഷ മാസിക

എല്ലാ മലയാളി കുടുംബങ്ങളിലും വരുത്തി വായിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു ഉത്തമ പ്രസിദ്ധീകരണം!

മലയാളമാസം 1-ാംനം- തോറം

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

വാർഷിക വരിസംഖ്യ മുൻകൂർ 5 രൂപാ മാത്രം
മാനേജർ

കേരളീയ ജ്യോതിഷ മാസിക,
മുല്ലയൂൽ—ആലപ്പുഴ.

ഗോപു അതിന്റെ ഏല്പാം നേതാവാണ്. ഞാൻ എന്തിനാണ് അയാളെ രക്ഷിച്ചത്? ഏന്റെ വിഡപിടിച്ച് നിവിക്കെടുത്തു അയാളെ രക്ഷിച്ചത്. അയാൾ തന്നെ മരിച്ചുപോകണമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ജീവനോടെ കഴിച്ചുഭുജമായിരുന്നു.

ഞാൻ നശിച്ചത്, സ്ത്രീകളെ ബലാത്സംഗം ചെയ്തവൻ, കുട്ടികളെ ജീവനോടെ ദോഷിക്കുവാൻ, അതിനുള്ള നേതൃത്വം അയാൾക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ..... ഏന്റെ ജീവിതം ഏറെനായ ശാപമാണ്. ഞാൻ ഗോപുവിനെ അങ്ങങ്ങാറം വെറുത്തു. ഒരു മുസ്ലിം ഹിന്ദുക്കളാൽ ഏന്നാടുതന്ന ചെയ്തതിൽക്കൂടുതൽ പക എനിക്കു ഗോപുവിനോടായിരുന്നു. ഈ മരുഭൂമിക്ക് അയാൾക്കെവിടെനിന്നു കിട്ടി? ഞാനും ഗോപുവും, അബ്ദുളാം, നസീദ്-ഏല്പാം ഏതു സൗഹൃദമുണ്ടാക്കിയവരാണ് ആ ഗ്രാമത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്?

ഞാൻ വൃദ്ധിപരിച്ഛിന്തിച്ചതിൽനിന്നും ജീവിച്ചുവളർന്ന ആ ഏലാമി!! കൈവും, തീയും, ജീവനും ഏല്പാംകൊണ്ട് പറ്റു കളിക്കുന്ന പിശുച്ഛ്. എന്തിനാണ് സിംഹിമിസ്റ്റ് അവന്റെ ഏതെത്തിയെ 'ഹിന്ദു'വെന്ന ബോധത്തിനകൂടെ പിടിച്ചിരുത്തവെങ്കിൽ!! 'അവൻ' എന്ന ആ കരച്ചിൽ, വേദനേപിടിച്ച് ഞാൻ തകരുത്താൾ ഏന്റെ ഏതെത്തിലും തലമല്ലാരിലും കൊപത്തിന്റെ തീ കൊരിയെറിയും! ആ അഗ്നികണ്ഡത്തിലിട്ട ഗോപുവിനെ ജീവനോടെ മെറിപ്പിക്കുവാൻ പ്രതികാരമുള്ളൂ എന്ന് റാമൻവരികയായിരുന്നു.

മോനകമായ ഹമുങ്ങാളാടെ മരുപേരിന്റെ വേട്ട മണവനായിച്ചു. തകൽ, നശിച്ച് സിംഹിമിസ്റ്റ്, കടുങ്ങാത്ത പ്രതികാരബുദ്ധിയും മാത്രമായി പട്ടണത്തിൽനിന്നും ഞാൻ വീണ്ടും ഗ്രാമത്തിലെത്തി നിൽക്കുന്നു... അങ്ങനെ ഇവിടെ—"

അവൾ നിറുത്തി. ഞാൻ മരവിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു..... ഏന്റെ പ്രണയ അവതാട അനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്ക് ചുറ്റുകഴിച്ചുപോയിരുന്നു. ശാന്തമായി ഉറങ്ങുന്നതുപോലെ കിടക്കുന്ന ഹൃദയയുടെ മുകൾ പ്ലരപ്പിൽ, പ്രഭാതത്തിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചം വെള്ളിരേഖകൾപോലെ ഒഴുകി വീണു.

ഞാൻ പോകുവാൻ എണ്ണീറം. വെളിച്ചം കളിപിടിച്ചുവരികയാണ്. ഞാൻ അവളുടെ നേരെ ഒരു ഹൃദയ നോട്ടം നീട്ടി.

"എന്തിനാവശ്യമിട്ടു ബാബു. എന്തിനെന്തിനാണ് പണം.

“വേണ്ടാ ബാബു, വേണ്ടാ” അവൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നിരസിച്ചു. “ഞാൻ യാത്ര പറഞ്ഞു” പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

“ബാബു” അവൾ വിളിച്ചു.

“ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.”

“നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ വസ്ത്രീയലംഘനമുണ്ടല്ലോ? ഏതെങ്കിലും ദ്രാവിഡർ അതു കണ്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ തീയിലേക്കിറങ്ങുക കഴിയരുതെ ‘അവർ’ എന്ന കാര്യം കേൾക്കുക ബാബു അതു മറക്കരുത്!” “വസ്ത്രീയലംഘനം കണ്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു ദ്രാവിഡരെ ആ പർവതവസ്തുക്കൾക്ക് ഇരുട്ടിൽ കറ പിടിയില്ല കേൾക്കുക മാർട്ടിൻ—”

“ഞാൻ വികാരവിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.”

പട്ടണത്തിലെല്ലാം പോകുന്ന ഒരു വള്ളക്കാരൻ എന്ന കരുണിച്ചു വള്ളം ശാന്തമായി ഒഴുകുന്ന നദിയിലൂടെ പള്ളംകൾ നീങ്ങി. ചെമ്പര തുകൾ കെട്ടിവരികൾ ശരീരംപോലെ വേരുകൾ കട്ടുപിടിക്കുന്ന ആ പർവതം അതിനുള്ളിലെ ഇരുമ്പുപോലുള്ള കനത്ത ഇരുട്ട്. ആ ഇരുട്ടിൽ മരുഭൂമി പിടിച്ചു, പിടിച്ചുകെട്ടി, സ്പ്രിംഗ്, നിരപരാധികൾ കൊന്നൊടുക്കിയ ഒരു പിശാചിന്റെ മോര കറ പിടിച്ചു ടൂണിംഗ്. “യുദ്ധത്തിന്റെ വക്കിലെ ആ കോലൂപിട് ആ വസ്തുക്കൾ അപ്പോഴൊന്നായി ഒരു പ്രതിമാപാലം നില്ക്കുന്ന തീയിലിരുന്ന് പിടിച്ചു ആ സമയം അറക്കി.

ചെറുപ്പൻ വള്ളം പുഴയുടെ വളവു തിരിഞ്ഞു അകന്നു. “ഏറ്റവും അകലെയ്ക്കും, ചതുപ്പാലത്തിലേയ്ക്കും നീങ്ങിനിൽക്കിപ്പോകുന്ന ബാഗാളിലെ ഏറ്റവും വള്ളക്കാരനെയുംപോലെയെ അവൻ അടുത്തുവരുന്ന ഒരു വല്ലാത്ത പാട് ചാടുന്നുണ്ട്.”

“ബാബു നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ” ആ ശബ്ദം. “വസ്ത്രീയലംഘനം കണ്ടിപ്പോകെങ്കിൽ ശാപവിരോധം ചെയ്ത പ്രതികാരം. ആ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ആളായാമു.” പ്രഭാതത്തിന്റെ ശീതളമായ കണ്ണു മൂടുക. ആ ശബ്ദത്തിന്റെ വരവ് അവൾക്ക് ഏതെങ്കിലും “പ്രഭാതത്തിലേയ്ക്കും” നീങ്ങുന്നതായി ഏതെങ്കിലും തോന്നി!!

“അവർ” തീയിനുള്ളിൽ കിടന്ന ജീവനോടെ മരിക്കുന്ന കട്ടി യുടെ കഴിയിൽ

വള്ളം ഒഴുകിപ്പോകുകയും ചെയ്തു ചാക്കോടിപ്പോവുകയാണ്.

ഇരുട്ടിത്തളിയിൽ പാശാലം.

ഇരുട്ടിയിലേക്കു കനത്ത അതിശയത്തിലേക്കു ഇരുട്ട്.

ഒരു വസ്ത്രീയലംഘനം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു.